

Ι.Θ.Κ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγουστοῦ Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — Fortuné Boisgobey : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Δισώπου, (συνέχεια). — Catulle Mendès : Η ΑΠΑΘΗ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προσληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῶ ἐξωτερικῶ φρ. χρυσῶ 15. Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

— Ὁ ἐχθρός! .. ὁ ἐχθρός! .. ἀνέκραζεν ὁ Γεράρδος ξιφουλκῶν. (Σελίς 259).

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἡ Ἀντωνιέττα ἀφ' ἐτέρου ἡσθάνθη διανοιγομένην ἐνώπιόν της ἀποψιν ἀνελπίστου εὐδαιμονίας, σφίγγουσα δὲ ἐν τῇ ἀγνότητι της τὴν χεῖρα τοῦ Γεράρδου ἐνδονύχως ἠγχαρίσται τὸν Ὑψιστον.

Προσεκάλεσεν αὐτὸν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ

σκοτεινὸν καὶ παγερὸν ἐντευκτήριον τὸ προηγούμενον τοῦ Ἀπομονωτηρίου. Οἱ ὀφθαλμοὶ της συνειθισμένοι ἤδη εἰς τὰ σκόπη, διέκριναν θρανίον ἐφ' οὗ ἐκάθησεν, ἐνῶ ὁ νέος ἐτοποθετεῖτο πρὸς τι παράθυρον φρασσόμενον ὑπὸ σιδηρῶν κιγκλίδων, διὰ τῶν ὁποίων ἐφαίνοντο ἀκόμη αἱ ὑσταταὶ τοῦ λυκαυγοῦς λάμπεις εἰσδύουσαι διὰ μέσου τῆς ξηρᾶς κληματίδος καὶ τῶν πρῶν πρασινοζόντων θάμνων.

— Τέλος πάντων! εἶπεν ἡ νεανίς μετὰ λυγμῶν χαρᾶς.

— Τέλος πάντων! ἐπανάλαβεν ὁ Γεράρδος.

— Δὲν μ' ἐλησμόνησες! ὦ! πόσον γενναία εἶνε ἡ διαγωγή σου.

— Καὶ ἦτο δυνατόν νὰ σὲ λησμονήσω; Οὐδὲ στιγμήν παρήλθε χωρὶς νὰ σὲ ἐνθυμηθῶ!

— Καὶ ἐγὼ ἀκόμη συχνότερον! ἐψιθύρισεν ἡ νεανίς.

Οἱ λόγοι οὗτοι ἀντημεσίφθησαν δι' ἐνὸς φιλήματος. Ὁ Γεράρδος ἔβλεπεν ὡσεὶ ἀκτινοβολοῦσαν περίξ του ὄλην τὴν νεό-

τητα, ὅλην τὴν νεανικὴν θέρμην, ὅλον τὸν μυροβόλον ἔρωτα, ὃν ἀπέπνεεν ἡ προσφιλῆς του ἐρωμένη. Ἐφρικίασεν νόσος διήλθε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἀλλ' ἀντέστη καὶ μετὰ φωνῆς ἀσθμακινούσης :

— Πόσω θὰ ὑπέφερες, εἶπε, πρὶν ἔλθης ἐδῶ !...

— "Ω ! ἀπήντησεν ἡ νεανίς, ἐδῶ εἶχα ἤδη ἔλθει καὶ ἄλλοτε.

Καὶ διηγήθη πρὸς τὸν νέον τὰ πρῶτα αὐτῆς βάσανα ἐν τῇ Ἀπομονωτηρίῳ, εὐθὺς ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς της εἰς τὴν μονήν. Δὲν ἐλησμόνησε τὴν φιλόστοργον προστασίαν τῆς μαρκασιᾶς, ἀλλ' ἡ μνήμη τῆς φοβερᾶς ἐκείνης εἰρκτῆς τὴν ἔκαμνεν ἀκόμη νὰ φρικίῃ.

— Πῶς ! ἀνέκραζεν ὁ Γεράρδος, οὕτω λοιπὸν σ' ἐτιμῶρει διὰ τὸ αἶσθημα, τὸ ὁποῖον τρέφεις πρὸς ἐμέ. "Ω, ἡσύχασε τώρα, φιλάττη Ἀντωνιέττα ! Ὁ καιρὸς τῶν βάσανων παρήλθε. Θὰ ζήσωμεν ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον· ἀλλὰ, σὲ παρακαλῶ, τώρα πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ παρόντος. Ἐλαβες τὴν ἐπιστολήν μου ; τί συνέβη ;

— "Ω, πράγματα θαυμαστά. Ἡ ζωὴ μου ὅσα θλίβερά καὶ ἂν φαίνεται, ποιικίλλεται καὶ λαμπρύνεται ἀπὸ ποίησιν· ἡ εἰκὼν σου ἐμφανίζεται διαρκῶς εἰς ἐμὲ ἐν τῇ ἐρημίᾳ μου· παρηγορία τις ἐκ σου ἀπορρέουσα παρίσταται καὶ με βοηθεῖ εἰς πᾶσάν μου θλίψιν. Πρὸ τινος καιροῦ ἔβλεπον τὴν προστάτιδά μου ψυχρὰν καὶ τεταραγμένην. Ἐπαυσε νὰ με προσκαλῆ διὰ τῆς γηραιᾶς ἀκολουθούσης της δεσποινίδος Βαλδιέν, ἣν ἐκάστην πρωίαν ἔβλεπον νὰ εἰσέρχεται εἰς τὸ κελλίον ἢ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς μελέτης, κομιζουσα πρὸς ἐμέ δῶρόν τι ἢ διαβιβάζουσα λόγους τινὰς παραμυθίας ἐκ μέρους τῆς κυρίας της. Ἐγραψα χωρὶς νὰ τύχω ἀπαντήσεως. Ἐκλαυσα χωρὶς νὰ προσέξῃ τις εἰς τὰ δάκρυά μου. Σήμερον τὸ πρῶτ' εἰς τὴν αὐλὴν, ἐνῶ διηυθινομένη μόνη ὄπισθεν τῶν συντρόφων μου εἰς τὸν ναῖσκον τῆς μονῆς χάριν τῆς πρωϊνῆς προσευχῆς, εἶδα τὴν δεσποινίδα Βαλδιέν συνομιλοῦσαν μετὰ τῆς ἡγουμένης· ἀμφότεραι μοῦ ἔστρεψαν τὰ νῶτα. Ἡ δεσποινὶς Βαλδιέν με διέκριεν ὀπισθὲν της μετὰ τὴν ἀκραν τοῦ ὀφθαλμοῦ καὶ ἐπειδὴ με ἀποφεύγει πρὸ πολλῶν ἡμερῶν, παρέλαβε τὴν ἡγουμένην καὶ ἀπεσύρθη μετ' αὐτῆς ἐκτὸς τῆς αὐλῆς, ἥς ἐκλείσαν ἀπατόμως τὴν θύραν. Ἡ προσβολὴ ἦτο ὀδυνηρὰ· κατεβλήθη καὶ τὰ δάκρυά μου ἤρχισαν πάλιν νὰ ρέωσιν. Οὐχ ἤττον ἠθέλησα νὰ προχωρήσω πρὸς τὸν ναῖσκον, ὅπου ἡ ἀπουσία μου ἦθελε παρατηρηθῆ. Ἀλλὰ φαντάσθητι ὅτι, ἐνῶ ἔθετον τὴν χεῖρά ἐπὶ τοῦ στροφῆος τῆς θύρας, ἦν ἡ δεσποινὶς Βαλδιέν εἶχεν ὠθήσει τόσῳ τραχώως, εἶδον περιτετυλιγμένον πέριξ τοῦ χαλκοῦ ἐν χαρτίον· τὸ ἔλαβον, τὸ ἠνοίξα καὶ τὸ ἀνέγνωσα ἠτο ἡ ἐπιστολή σου. Ἦτο ἐκεῖ χωρὶς ἡ δεσποινὶς Βαλδιέν οὐδὲ ἡ ἡγουμένη νὰ τὴν παρατηρήσωσι διερχόμεναι ! Ἀδικον εἶχον νὰ λέγω ὅτι ἤμην εὐτυχής ;

Ὁ καιρὸς ἦτο ἀριστὸς πολὺτιμος, καὶ ὁ Γεράρδος δὲν ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ κα-

τατριφῇ αὐτὸν σχολιάζων μετὰ τῆς Ἀντωνιέττας τὴν μείζονα ἢ ἠττονα ἐπιδεικνύοντα τοῦ ἀγγελιαφόρου του.

— Καὶ πῶς ἤκουσεν ὁ κύριος Λουβοᾶ τὴν πρόφασιν τῆς ἀσθενείας σου ; ἠρώτησεν.

— Μὲ πολλὴν ἀνυπομονησίαν· ἡ ἡγουμένη με καθικέτευε νὰ ἐκκινήσω, ἐγὼ ὁμῶς ἀντέστην, διότι τὸ ἀληθές εἶνε ὅτι τὸ μικρὸν ἐκεῖνο γραμματίον με κατέστησε πυρέσσουσαν καὶ δὲν ἐψευδόμην λέγουσα ὅτι ἤμην ἀσθενής. Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ γινώσκουν ὅτι εἶμαι θαρραλέα, με παρεκίνουν ν' ἀναχωρήσω.

— Καὶ ἡ κυρία Μαιντενῶν ἐπέμεινεν ἐπίσης ν' ἀναχωρήσης ;

— "Ὅχι· ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν μ' ἐκράτησε καίτοι φεῦ ! ἤλιπιζον εἰς αὐτήν. Δὲν ἠθέλησεν οὔτε καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κελλίον μου· τὴν ἤκουσα νὰ λέγῃ εἰς τὸν μεγάλον διαδρόμον : « Ἄν αὐτὴ ἡ νέα εἶνε πολὺ ἀσθενής, πρέπει νὰ προσκληθῇ ἰατρὸς ἀπὸ τὴν Βαλενσιέννην. » Ἀλλὰ δὲν ἠσθάνομην πλέον τὴν ἐλαχίστην ἀσθενειαν τὴν ἐσπέραν ὅτε ἐξῆλθον κουφίως ἀπὸ τὸ κελλίον μου διὰ νὰ ἔλθω ἐδῶ.

— Φιλάττη Ἀντωνιέττα ! ἀνέκραζεν ὁ Γεράρδος· θὰ ἰδοῦν αὖριον ὅτι δὲν χειροτέρευσεν ἡ κατάστασίς σου καὶ θὰ σὲ ἀπαγάγουν.

— Διὰ νὰ ἐμποδίσῃς αὐτὸ ἤλθες, ὑποθέτω ; εἶπεν ἡ νεανίς μετὰ τῆς παραδόξου ἐκείνης εὐψυχίας, ἣν καὶ ἄλλοτε εἶχε παρατηρήσει ὁ Γεράρδος.

— Ἦλθον τῷ ὄντι διὰ νὰ μάθω τὰς προθέσεις σου, δεσποινίς.

Ἡ νεανίς τὸν προσέβλεψε μετὰ ἤθος τόσον ἔκθαμβον, ὥστε ἡ λάμψις τοῦ βλέμματός της ἐξήστραψεν εἰς τὸ σκότος.

— Ἐνωῶ, εἶπεν ὁ νέος μετὰ χαρᾶς· ἡ φρόνησίς σου καὶ ἡ λεπτότης εἶνε ἴσαι, ἂν δὲν ὑπερβαίνουν τὴν πείραν μου. Δὲν θὰ σὲ συμβουλευθῶ λοιπὸν εἰμὴ ὡς πρὸς τὰ μέσα, ἅτινα θὰ μεταχειρισθῶμεν διὰ ν' ἀπελευθερωθῇς διὰ παντός ἀπὸ τῆς μαρᾶς τυραννίης, τὴν ὁποίαν μετὰ πολλῆς ὑπομονῆς μέχρι τοῦδε ὑπέστης.

— Τὰ μέσα ! ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα· ἐν μόνον γνωρίζω ἐγὼ· δὲν τὸ εὖρες ἀκόμη ;

— Ἡ φυγῆ ; δὲν εἶνε ἀληθές ; ἀνέκραζεν ὁ Γεράρδος, ὅστις ἐπὶ μόνῃ τῇ ιδεᾷ τοῦ ἀναλλοιώτου ἐλευθέρου βίου ὁμοῦ μετὰ τῆς Ἀντωνιέττας, ἠσθάνετο ἐξεγειρόμενα ὅλα τὰ θαρραλέα αὐτοῦ ὀρμήφυτα καὶ διαλυομένους πάντας τοὺς δισταγμούς του. "Ω ναὶ ! εἶνε τὸ μόνον μέσον· τώρα ὅτε συνηνώθημεν, ἂς ἀναχωρήσωμεν !

— Προειδοποίησες τὴν κυρίαν Μαιντενῶν ; ἠρώτησεν ἡ Ἀντωνιέττα.

— Διατί νὰ τὴν προειδοποιήσω ;

— Διότι μ' ἔσωσε, μ' ἐπροστάτευσε, με ἠγάπησε· διότι εἰς αὐτὴν ὀφείλω τὴν ὀρειότεραν ἡμέραν, τὴν γλυκυτέραν ἀνάμνησιν τῆς ζωῆς μου, τὸ δαίμόνιον σὰς ἐν τῇ Ἀγίῳ Γισλανῷ· διότι εἰς μίαν λέξιν προσηνέχθη πρὸς ἐμέ ὡς φιλόστοργος μήτηρ καὶ ὅτι ἀποφασίζουσα τὰ κατ' ἐμέ χωρὶς νὰ τὴν εὐχαριστήσω τοῦλάχιστον,

θὰ ἦτο ἀγνωμοσύνη, θὰ ἦτο λήθη, ἦν ὁ Θεὸς βεβαίως θὰ ἐτιμῶρει καὶ τῆς ὁποίας οὐδέποτε θὰ ἐγενόμην ἔνοχος.

— "Ω, δεσποινίς ! εἶπεν ὁ Γεράρδος διακόπτων αὐτὴν μετὰ θλίψεως ἀναμικτου μετὰ σεβασμοῦ, ἂν προειδοποιήσωμεν τὴν κυρίαν Μαιντενῶν, εἶνε τὸ αὐτὸ ὡς νὰ τὴν ἐξαναγκάσωμεν νὰ σὲ κρατήσῃ ἐδῶ. Ἡ παροῦσα εὐκαιρία δὲν θὰ παρουσιασθῇ ἴσως ἄλλοτε. Πίστευσέ-με, Ἀντωνιέττα, φρονῶ ὅτι ἡ προσταίς μας παραβλέπει ἐπιτήδες ἐκ τελευταίας ὀρμῆς καλοκαγαθίας καὶ ὅτι σὲ ἄφησε νὰ ἐξέλθῃς τοῦ κελλίου σου τὴν ἐσπέραν αὐτήν, ἐνῶ ἠδύνατο εὐχερῶς νὰ σ' ἐμποδίσῃ. Τὰ πάντα συμπίπτουσιν εὐνοικῶς ὑπὲρ ἡμῶν. Ὁ ἵππος μου στέκεται παρὰ τὸν φραγμὸν τοῦ ὑδραγωγείου· θὰ μεταβῶμεν ἐν τάχει εἰς Βαλενσιέννην· θὰ διέλθωμεν διὰ τοῦ Ἀρτοᾶ καὶ θὰ σταματήσωμεν μόνον εἰς τὴν θάλασσαν. Ἐκεῖθεν θὰ γράψωμεν πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενῶν, ἥτις θὰ σὰς συγχωρήσῃ, διότι ἀπηλλάγης ἐπὶ τέλους τῆς δουλείας καὶ ἴσως τῆς ἀτιμώσεως. Ἀλλ' ἐν ὀνόματι τοῦ Θεοῦ, Ἀντωνιέττα, μὴ δισταχῆς πλέον, μὴ δειλιᾶς. Μὴ θυσιάζῃς ἐμὲ ἀπέναντι τῆς γνώμης σου, ἐμέ, ὅστις ἐθυσιάσω τὰ πάντα διὰ σέ. Συλλογίσου τί θὰ συμβῆ ἂν αὖριον ἐπαναπέσης εἰς τὰς χεῖρας τοῦ φαύλου, τοῦ ἀσεβοῦς ἐκείνου ! Ἄκουσε, Ἀντωνιέττα, μνηστέ μου, σύζυγέ μου, μὴ βοηθῆς ἐκ πεπλανημένης ἀβρότητας τὰ κακώτρα σκέδια τοῦ Λουβοᾶ ! . . . Κατέστρεψεν ἡδὴ ἐμὲ· ἂς φεισθῇ σοῦ τοῦλάχιστον.

— Ἄν ἤθελε νὰ με φονεύσῃ, θὰ ἤμουν ἤδη νεκρά.

— Ἄν θέλῃ νὰ σὲ φονεύσῃ ; εἶσαι τυφλὴ καὶ δὲν βλέπεις τοὺς ἀχρεῖους ὑπολογισμούς του ; Πρὸς στιγμήν, τῇ συμβουλῇ τοῦ παιδαγωγοῦ μου, εἶχον ἀπαρητηθῆ τὴν ιδεάν νὰ σὲ ἀπαγάγω καὶ ἦλθα νὰ σοῦ εἶπω : Ἄν ὁ κύριος Λουβοᾶ σὲ ἀπομακρύνῃ βιαίως ἐκ τοῦ Ἀγίου Γισλανοῦ, Ἀντωνιέττα, ἀφῆσέ με πανταχοῦ ἰχνη τῆς διαβάσεώς σου· εἶπέ το ὄνομά σου πανταχοῦ εἰς τινα φιλεύσπλαγχον γυναῖκα, ἐπικαλέσθητι πανταχοῦ τὸ ὄνομά μου. Φώναξε πανταχοῦ τὸ ὄνομα τοῦ δικτύου σου, εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὰς πόλεις, εἰς τὰ πανδοχεῖα· τὸ ὄνομά σου, τὸ ὄνομά μου καὶ τὸ τοῦ Λουβοᾶ θὰ περιέλθῃ ἴσως εἰς τὴν ἀκοὴν τινός, ὅστις θὰ με εἰδοποιήσῃ. Τοιούτοτρόπως, φιλάττη μου, θ' ἀπομακρυνθῆς μόνον ἀπ' ἐμοῦ, ἀλλὰ δὲν θ' ἀπολεσθῆς. Ἐνόσω ἡ πνοὴ θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὸ θελκτικὸν σῶμά σου, ἐνόσω μία σταγὼν αἵματος θὰ ὑπάρχῃ εἰς τὰς φλέβας μου, προσκάλεσέ με καὶ θὰ σ' ἐπανεύρω, θὰ περιέλθω, θὰ υπάγω πανταχοῦ. . . . Θὰ φθάσω μέχρι τοῦ κελλίου σου, θὰ εἰσχωρήσω εἰς τὴν εἰρκτῆν σου, θὰ ἐκπνεύσω ἐπὶ τοῦ τάφου σου. Τοῦτο μ' ἐσυμβούλευσεν ὁ ἀγαπητὸς ἐκεῖνος Ἰασπίνος, μαζί κατηρτίσαμεν τὸ κανονικὸν αὐτὸ σκεῆδιον μετὰ τὴν περισκέψιν ἐντίμων ἀνθρώπων, οἳτινες ἐπιθυμοῦσι νὰ φεισθῶσι πάντων, νὰ

μὴ περιέλθωσιν εἰς βιαίαις ἀποφάσεις. Ἄλλὰ δὲν σὲ εἶχα τότε ἐπανίδει· δὲν εἶχον αἰσθανθῆ τὸ θανάσιμον ψῦχος τῆς λευκῆς χειρὸς σου! Ὡ φίλη μου! εἶσαι λοιπὸν νεκρὰ δι' ἐμέ, ἀφοῦ δὲν ἀποφασίζεις νὰ μὲ ἀκολουθήσης, χάρις εἰς τὴν ἀμείλικτον καὶ παγερὰν λογικὴν σου; Ἄλλὰ τώρα ὅτε σ' ἔχω εἰς τὴν ἐξουσίαν μου δὲν θέλω πλέον νὰ σὲ χάσω! Ἡ ἐσπέρα αὕτη ἀνήκει εἰς ἡμᾶς· ἡ αὔριον ἀνήκει εἰς τὸν κύριον Λουβοᾶ. Ἀντωνιέττα, οὐδέποτε μοὶ εἶπες ὅτι μὲ ἀγαπᾶς... πρόσζε! Ὡ, σὲ ἰκετεύω! ἡ ἀρνησίς σου θὰ ἐσήμαινεν ὅτι δὲν μὲ ἀγαπᾶς.

Ἡ νεάνις συνήνωσε τὰς χεῖρας καὶ ἀπήντησε διὰ στοναχῆς εὐγλωττοτέρας πάσης ἐπιπλήξεως.

— Λοιπὸν; ἠρώτησεν ὁ Γεράρδος θλίβων ἐπὶ τῆς καρδίας του ἀμφοτέρως τὰς χεῖρας τῆς νεάνιδος, αἵτινες μολονότι ὡς ἔλεγεν ἦσαν πηγωμέναι, ἐγένοντο διὰ μιᾶς φλογερῶταται.

— Ἐπρόφερες πρὸ ὀλίγου, ἀπήντησεν ἡ Ἀντωνιέττα, μίαν λέξιν, ἥτις μοῦ διέσχισε τὴν καρδίαν. Ὁ κύριος Λουβοᾶ σὲ κατέστρεψεν ἤδη; εἶπες... Θεέ μου! ποίαις ἀκόμη συμφορᾶς σοῦ ἔγεινα πρόξενος ἐγώ, ἥτις ὑπῆρξα ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς σου; Γεράρδε, σταματῶ, ὀπισθοχωρῶ ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ μέλλοντος, τοῦ ὁποίου θὰ σοῦ ἐγενόμην πρόξενος!

— Ὅλαι αἱ συμφοραὶ ἐξηντλήθησαν δι' ἐμέ! ἀνέκραξε βιαίως ὁ Γεράρδος. Ὁ Λουβοᾶ μὲ μισεῖ τόσο ἐξ αἰτίας σου, ὥστε τρίς μὲ ἀπέστειλεν εἰς τὸν θάνατον. Εἶδον φονευθέντας ἐνώπιόν μου ὅλους τοὺς συντρόφους μου. Ἐδέχθη εἰς τὰς ἀγκάλας τὸ νεκρὸν σῶμα δυστυχοῦς νεανίου, φίλου μου, ἐκπνεύσαντος ἐνῶ ἐπεκαλεῖτο τὴν μητέρα του. Ἐν τοσούτῳ ὁ Θεὸς μ' ἔσωσε χάριν σοῦ· διὰ σὲ καὶ μόνον συνήνεσα νὰ ζήσω. Τότε ὁ Λουβοᾶ ἀπελπίς μ' ἐσυκοφάντησε, μὲ ἔθεσεν ὑπὸ περιορισμὸν, μὲ κατεδίκασεν εἰς ἀργίαν, ἐνῶ ὅλος ὁ στρατὸς ἐδοξάζετο. Ἐπρεπε ν' ἀποθάνω ἐκ τῆς αἰσχύνης· καὶ ὅμως ἔζησα. Λοιπὸν ὀπισθοχωρεῖς σὺ, ὁ σκοπὸς πρὸς ὃν ἐβάδισα τόσο ἐπιμύπως· μοῦ ἀρνέσασαι τὴν ἀμοιβὴν τῶν βασάνων μου διὰ νὰ εὐχαριστηθῆ ὁ Λουβοᾶ; Αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν ἐξηντλημένον· δὲν θὰ πηλαίω πλέον· ὅ,τι δὲν ἴσχυσαν νὰ πράξωσιν αἱ σφαῖραι τῶν ἐχθρῶν, ἡ ἐχθροπάθεια τῶν συντρόφων μου, ἡ θανάσιμος ὀδύνη, μὴ λέξις ἰδική σου δύναται νὰ τὸ πράξῃ ἀμέσως· εἰπέ ὅτι θέλεις νὰ μείνης ἐδῶ καὶ ἀποθνήσκω!

Ἡ νεάνις ὤρμησε μὲ πάλλουςαν καρδίαν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Γεράρδου καὶ τῷ εἶπε μὲ φωνὴν πεπνιγμένην ὑπὸ τῶν λυγμῶν:

— Ἄς ἀναχωρήσωμεν!..

Μόλις ἡ λέξις αὕτη ἐξῆλθε τῶν χειρῶν τῆς καὶ ὁ νέος ἐκλονίσθη καὶ ἐκλίβεν ὡς πρωτόπτερος ἐπιβάτης ἐπὶ τοῦ καταστρώματος κλυδωνιζομένου ὑποπλοίου.

Ἰσχυρὰ κύμανσις, συνοδευομένη ὑπὸ παρατεταμένου ψιθύρου ὑπογείου, ἔσειε τὸ ἔδαφος τοῦ ἐντευκτηρίου· ὁ κρότος ἐγένετο

πάταγος, ἡ δόνησις ἐγένετο ὠθησις βιαία, αἱ λεπταὶ δρύιναι σανίδες ἔτριζαν καὶ ἀνετινάχθησαν εἰς μυρία τεμάχια, ὡς ὑπὸ τὴν ὄρμην ἠρξιστείου. Διὰ τῶν χεινοῦσῶν ὁπῶν ἠκούσθησαν φωναὶ, κραυγαί, ἐφάνησαν ὄπλα ἀπαστράπτοντα, πυρσοὶ φλεγόμενοι ἔπειτα κεφαλαὶ ἀνδρῶν, ὧν τὸ πλῆθος κατέκλυσε τὸ ἐντευκτήριον καὶ τὸν κήπον καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ ὑδραγωγείου, οὔτινος αἱ ἀψίδες διεροηγνύοντο τῆδε κακίσει διὰ τῶν προσπαθειῶντων.

— Οἱ Ὀλλανδοὶ!.. ὁ ἐχθρὸς!.. ὁ ἐχθρὸς!.. ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος ξιφουλκῶν.

Ἄλλὰ τριακόντα βραχίονες ρωμαλέοι τὸν ἀφώπλισαν καὶ κατέπνιξαν τὰς κραυγὰς του, τὸν ἀνήρπασαν, ἐνῶ ἐξηκολούθει νὰ παλαίῃ, καὶ ἐγένετο ἐν τῷ μέσῳ τῶν ξιφῶν, τῶν τυρεκίων, τῶν λογγῶν, ὡς παιδίον ἐν τῷ μέσῳ τῶν φοβερῶν σιαγόνων τεραστίου κροκοδείλου.

— Μεταφέρετε αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον εἰς τὴν ἐφεδρεῖαν! μὴ τὸν φονεύσετε! εἶπε φωνῇ τῆς ἡρεμίας καὶ στρηνῆς ἅμα, ὑπερσχύσασα ὅλου ἐκείνου τοῦ θορύβου. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ χυθῆ ἐδῶ οὐδὲ ρανὶς αἵματος.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε, ἀπήντησαν οἱ στρατιῶται εὐπειθεῖς, ὧν μέρος ἐξετέλεσε τὴν διαταγὴν τοῦ Γουλιέλμου, ἐνῶ οἱ λοιποὶ ἐβάδιζον σιωπηλῶς ὀπισθεν τοῦ βασιλέως, διευθυνόμενοι πρὸς τὴν μονὴν.

Ἡ Ἀντωνιέττα λιπόθυμος κατέπεσεν ὑπὸ μεγάλην σανίδα τοῦ πατώματος συντριβεῖσάν καὶ καλύψασάν τὸ σῶμά της. Πάντες διῆλθον ἐγγύθεν αὐτῆς, χωρὶς νὰ τὴν παρατηρήσωσιν· οὕτω κρύπτεται εἰς τὰ δάση ὑπὸ περὶ τι φύλλον τὸ σῶμα ἐκπνεύσαντος στρουθίου.

ΜΘ'

Η ΑΡΠΑΓΗ

Ἡ μαρκησία μετὰ τὴν συνέντευξιν αὐτῆς μετὰ τοῦ Ἰασπίνου, ὑπόπτεισεν ὅτι ὁ Γεράρδος θὰ ἐπεχειρεῖ νὰ ἐναντιωθῆ εἰς τὰ σχέδια τοῦ Λουβοᾶ ὡς πρὸς τὴν Ἀντωνιέτταν.

Ἄλλὰ μὲ τὴν ἀσφαλῆ αὐτῆς ὀξυδερκεῖαν καὶ εὐθυκρισίαν, τὴν καθιστῶσαν τὸ πνεῦμα αὐτῆς ὑπέροχον, ἐμάντευσεν ὅτι ὁ Γεράρδος δὲν θὰ ἐξήρχετο τῶν ὀρίων τῆς φρονήσεως, ὅτι δὲν θὰ ἐνοχοποιεῖτο διὰ σκανδάλου καὶ ὅτι τὸ μόνον ἀποτέλεσμα τῶν ἀνακοινώσεων τοῦ Ἰασπίνου θὰ ἦτο τὸ πολὺ πολὺ ἐκδρομὴ τῆς κρυφίας ἐκ τοῦ στρατοπέδου εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ, μικρὰ τις συνομωσία ἀσήμαντος τῶν ἐξανισταμένων ἐραστῶν.

Ἡ μαρκησία, ἥτις τὰ πάντα ἔβλεπεν, ἐγειρομένη ἐνωρίτερον πάντων καὶ βραδυτερον πάντων κατακλινομένη, εἶδε τὸν Ἰασπίνον περιφερόμενον τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν· πῆριξ τῆς μονῆς. Ἡ ἀπουσία τῆς Νανῶν εἰς μερικὰς ὥρας ἔκαμαν αὐτὴν νὰ υποθέσῃ τὸ αἴτιον, διὰ τὸ ὅποιον ἤρχετο ὁ Ἰασπίνος. Ἄλλ' ἀπόφασιν ἔχουσα, καθὰ εἶπομεν, ν' ἀφήσῃ ὀλοτελῶς εἰς τὴν Πρό-

νοίαν τὴν λύσιν τῆς περιπλόκου ἐκείνης ὑποθέσεως, ἡ μαρκησία ὅπως ἀπομείνῃ ἀτιμωρητὴ οὐδετέρω, ἀνήγγειλεν εἰς τὸν βασιλέα ὅτι ἀντὶ νὰ ἔλθῃ αὐτὸς κατὰ τὴν συνθήκην του εἰς Ἅγιον Γισλανόν, νὰ εὐδοκῆσῃ νὰ περιμένῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἐν Βηθλεὲμ στρατηγεῖόν του, ὅπου θὰ μετέβαινεν ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ.

Τοιοῦτοτρόπως ἡ Λουβοᾶ, ἐν περιπτώσει καθ' ἣν ἤθελε συμβῆ τι, δὲν θὰ ἠδύνατο ν' ἀποτείνῃ τὴν ἐλαχίστην ἐπιπλήξιν εἰς τὴν μαρκησίαν, αὕτη δὲ διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ, μὲ ὅλην τὴν συνομολογηθεῖσαν ἀνακωχὴν, νικηφόρον τὸν ἐχθρὸν τῆς, εἰδοποίησε τὸν βασιλέα λίαν ἀργὰ περὶ τῆς νέας προθέσεώς τῆς φοβουμένη μήπως ὁ Λουβοᾶ μανθάνων τὴν ἀπουσίαν τῆς ἐκ τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ, ἤθελε συλλάβει ὑποψίαν τινὰ καὶ ἐπιφέρῃ προσκόμματα εἰς τὰ σχέδια τοῦ Γεράρδου.

Ἐν τούτοις ἡ Πρόνοια, εἰς τῆς ὁποίας τὴν μέριμναν ἡ κυρία Μαιντενῶν εἶχε καταλίπει τὴν λύσιν, ἠσυχολήθη περὶ τῆς ὑποθέσεως κατὰ τρόπον ὅπως ἄλλοιόν καὶ μὲ πλοῦτον φαντασίας, ἦν ἡ μαρκησία δὲν ἠδύνατο νὰ προῖδῃ. Ὁ Θεὸς θέλει, ὡς λέγουσιν, ὅ,τι θέλει καὶ ἡ γυνή, ἀλλὰ πόσοι διάφοροι τρόποι τοῦ θέλειν ὑπάρχουν!

Ἡ κυρία Μαιντενῶν εἶχε διατάξει νὰ εἶνε ἐτοίμη ἡ ἄμαξά της τὴν ὀγδόην καὶ ἡμίσειαν. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν πάντες κοιμῶνται ἐν τῇ μονῇ· αἱ μοναχαὶ ἔχουσιν ἤδη κατακλιθῆ μετὰ τὸ δεῖπνον· οἱ ὑπηρέται ὡσούτως ἔχουσι δειπνήσει καὶ τὰ φῶτα σβέννυνται εἰς τοὺς κοιτῶνας καὶ τὰ κελιά.

Τῷ ὄντι, ἐν Ἁγίῳ Γισλανῷ, ὅτε ἤχησεν ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια ὥρα, δὲν ἠκούετο καθ' ὅλον τὸ εὐρύχωρον κτίριον ἄλλος θόρυβος εἰμὴ ὁ τῶν δύο ἱπποκόμω, προετοιμαζόντων τὴν ἄμαξαν καὶ ὁ τῶν κροαινόντων ἐν τῇ αὐλῇ ἱππων.

Ἡ μαρκησία ἀπὸ τῶν παραθύρων τῶν δωματίων τῆς ἐθέωρησε τὸν ὠραῖον οὐρανὸν καὶ τὴν γαλήνιον νυκτερινὴν σκοτίαν. Εἶτα, ἀφοῦ παρετήρησε τὴν ταραχὴν καὶ τὰς ἐπτοημένας περιποιήσεις τῆς Νανῶν, ἐπανελθούσης, ὡς ἔλεγεν, ἐκ περιπάτου εἰς τὸν κήπον, κατήλθεν ὅπως εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἄμαξάν της.

Ἐν τούτοις ὁ ἥσυχος ἐκεῖνος κήπος καὶ αἱ ἔρημοι δενδροφυτεῖαί του, ἤθελον παράσχει θέαμα παράδοξον εἰς πάντα, ὅστις ἤθελεν ἀποτολμήσει νὰ περιπατήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν. Ὅπισθεν ἐκάστου δένδρου ἐκρύπτετο καὶ εἰς ἀνὴρ· ἐμπροσθεν δὲ τοῦ κτιρίου τῆς μονῆς, εἰς τὴν ζοφερὰν αὐλὴν, τὰ βάθρα τῶν μεγάλων ἀνδοχείων καὶ τὰ ὀγκώδη δρύφακτα τῆς κλιμακῆς ἀπέκρυπτον συνεσπειρωμένα φαντάσματα, ἔτοιμα ν' ἀναπληθῶσιν, ἅμα τῷ συμφωνηθέντι συνθήματι.

Ἡ κυρία Μαιντενῶν, ἐνῶ κατήρχετο ἐκ τῶν δωματίων τῆς, ἐνόμισεν ὅτι ἤκουσε κραυγὴν καταπνιγείσσαν· ἀλλ' αἱ λόχμαι τοῦ κήπου τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ ἐφιλοξένουν τὴν νύκτα πλὴν νυκτόβια πτηνὰ καὶ οἱ αἰγῶλοι παλλὰκις ἐξέφερον τὴν

θηρνώδη κραυγήν των εκεί, κατὰ τὰς γαληνίους νύκτας.

Ἡ μαρκησία ἀπεχειρήτισε τὴν δεσποινίδα Βαλβιδιὲν ἐπὶ τοῦ μεσαναβάθρου, δούσα αὐτῇ συγχρόνως διαφόρους παραγγελίας. Εἶτα ἐβάδισε πρὸς τὴν ἀμαξίαν της, ἐκπλαγεῖσα, διότι δὲν ἔβλεπε τὸν ἀκόλουθόν της, ὅστις συνήθως ἔτεινε πρὸς αὐτὴν τὴν χεῖρα διὰ ν' ἀνέλθῃ.

Ἐνόμισεν ὁμῶς ὅτι τὸν εἶδεν ἔφιππον ἐπὶ τοῦ εὐνοουμένου λευκοφαίου ἵππου του, παρὰ τὴν μεγάλην πύλην, ἀνοικτὴν οὖσαν. Πεισθεῖσα, ὅτι ἔπραξε τοῦτο ὅπως ἐπιταχύνῃ τὴν ὑπηρεσίαν, καὶ φύσει ἄλλως τε οὖσα λίαν ἐπιεικὴς πρὸς τοὺς ὑπηρετοῦντας αὐτὴν, ἔσπευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἀμαξίαν, χωρὶς νὰ παρτηρήσῃ τὴν ἀπουσίαν τῶν δαδούχων της. Μόλις εἶχε καθῆσαι καὶ εἰς ἄγνωστος ἔκλεισε βιαίως τὴν θυρίδα, ὅζυς συριγμὸς ἀντήχησε καὶ ὁ ἡνίοχος ἐμάστισε τοὺς ἵππους, οἵτινες ἐξεκίνησαν μετὰ τάχους.

Ἡ μαρκησία ἠσθάνθη αἰφνης βάρος τι μέγα ὀπισθεν τῆς ἀμάξης· παρετήρησε διὰ τοῦ μικροῦ φεγγίτου καὶ εἶδε τρεῖς ἀγνώστους ἐνόπλους, κατέχοντας τὴν θέσιν τῶν θεραπόντων της.

Ἦδη ἡ πύλη τῆς μονῆς εἶχε κλεισθῆ καὶ ἡ ἀμαξία ἔτρεχεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ· δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν αὐτῆς ἔτρεχον πεζοὶ στρατιῶται· μὲ τὸ ὄπλον ἐπ' ὤμου, στρατιῶται, ὧν τὴν στολὴν ἡ μαρκησία μὲ ὄλην τὴν ὀξυδέρκειάν της δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ.

Παρεμέρισε τὸ παραπέτασμα καὶ προσεκάλεσέ τινας τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων διὰ νὰ μάθῃ ἐξ αὐτῶν τὸν λόγον δι' ὃν ἔτρεχον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον. Ἀλλὰ παρατηρούσα κάλλιον ἐνόησεν ὅτι ἡ ἀμαξία ἀντὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὴν εἰς Βηθλεὲμ ἀγούσαν ὁδόν, ἐστράφη πρὸς τὰ δεξιά, βαίνουσα παρὰ τὸ τεῖχος τῆς μονῆς, τὸ ὁποῖον ὑπερέβη τέλος καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἀνοικτὴν πεδιάδα ἀκολουθοῦσα τὴν γραμμὴν τοῦ ὑδραγωγείου.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν οὕτω τρεχόντων στρατιωτῶν ἐφαίνετο αὐξάνων, ὡς νὰ ἐγεννῶντο νέοι ἀνὰ πᾶσαν στροφὴν τῶν τροχῶν. Μετ' ὀλίγον ἡ μαρκησία δὲν ἔβλεπε μόνον πεζοὺς τρέχοντας περὶ τῆς ἀμάξης της, σῶμα ἱππέων· εὐπρεπῶς ἐνδεδυμένων, ἐνεφανίσθη ὡς διὰ μαγείας καὶ ἀπετέλεσε τὴν ἐμπροσθοφυλακὴν καὶ τὴν ἀκολουθίαν τῆς ἀμάξης.

Τρόμος κατέλαβε τὴν μαρκησίαν ὅτε εἶδεν ὅτι οὐδεμίαν ἐτύγχανεν ἀπαντήσεως παρ' ἐκείνων, οὓς προσεκάλει καὶ ἐνόησεν ἀδιστακτικῶς ὅτι οἱ μυστηριώδεις ἱππεῖς ὠδήγουν αὐτὴν πολὺ μακρὰν τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου, διευθυνόμενοι πρὸς βορρᾶν.

Ἔπειτα συνέχεια.

Εἰς τὸ πρῶτον:

ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΦΙΛΗΜΑ

Ἀιτήγημα.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

— Ἐσκέπτετο, ἀλλ' ὁ ἔρωσ του θὰ τὸν ἐκράτει. Δὲν τῆς εἶχε δώσει συνέντευξιν τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἐφέραμεν ἐδῶ;

— Καὶ τί μὲ ἐνδιαφέρουν ἡ ἐρωτικαὶς του ὑποθέσεις μ' ἐκείνην τὴν γυναῖκα.

— Τίποτε. Μόνον μᾶς ἐνδιέφερε νὰ μάθωμεν ποῖον θὰ ἔβλεπε προτοῦ φύγῃ. Ἄν ἔχη συνενόχους δὲν θὰ ἔφρευγε χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ τελευταίαν φοράν.

— Λοιπὸν;

— Πολὺ εὐκόλον, ὑψηλότατε, νὰ τὸν ἐπαγρυπνώμεν. Ἐν ἀνάγκῃ θὰ τὸν κατεσκόπευα ἐγὼ ὁ ἴδιος. Καὶ τότε θὰ ἐμανθάναμεν χάριν τίνος ἐνήργησε τὴν κλοπὴν.

— Ναί, ἐπιθύρουν ὁ συνταγματάρχης. Δὲν ἔπρεπε μοῦ φαίνεται νὰ βιασθῶμεν τόσῳ. Δυστυχῶς δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐνεργήσωμεν ἐξ ἀρχῆς. Ὁ Καρνοέλ αὐτὸς εἶνε εἰδοποιημένος. Δὲν θὰ εἶνε τόσον ἀνόητος νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς συνενόχους του ἢ τὴν συνένόχον του, ἐπειδὴ εἶμαι βέβαιος ὅτι μόνον μία γυνὴ εἶνε συνένόχος εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν.

— Ὑψηλότατε, εἶπεν ὁ Βασιλεὺς μετὰ ἐνδοιασμοῦ, εἶνε καιρὸς ἀκόμη νὰ προστρέξωμεν εἰς τὸ μέσον, τὸ ὁποῖον παρημελήσατε.

Θαυρῶ ὅτι τὸ καλλίτερον εἶνε ν' ἀφήσωμεν ἐλεύθερον τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ν' ἀφήσω τὸν Γάλλον, ἀνέκραξεν ὁ κύριος Βορισώφ. Εἶσαι τρελός, Βασιλεῖ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ὑψηλότατε, ἐσκέφθην πολὺ καὶ εἶνε τὸ μόνον μέσον αὐτὸ διὰ νὰ μάθωμεν ἂν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔχη συνενόχους.

— Λησμονεῖς ὅτι εὐθὺς ἀμα ἐξέληθ θὰ ζητήσῃ νὰ μὲ ἐκδικηθῇ διὰ τὴν φυλακὴν. Θὰ τρέξῃ ἀμέσως νὰ δώσῃ καταγγελίαν κατ' ἐμοῦ.

— Ὑψηλότατε, δὲν πιστεύω. Θὰ εὐρεθῇ ἀναγκασμένος νὰ δώσῃ ἐξηγήσεις, τὰς ὁποίας προτιμᾷ ν' ἀποφύγῃ. Ἄλλως τε, θὰ σὰς ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ σιωπήσῃ. Εἶνε ματαιόδοξος, ὅπως ὅλοι οἱ συμπατριῶται του καὶ νομίζει ὅτι ἔχει γενναῖα αἰσθημάτα.

Ἄν σὰς δώσῃ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του, θὰ τὸν κρατήσῃ.

— Καὶ πῶς νὰ δικαιολογήσῃ αὐτὴν τὴν ἀλλαγὴν; Τοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἤθελεν ἀναλᾶβει τὴν ἐλευθερίαν του ἂν μὴ ὠμολόγη. Δὲν εἶμπορῶ λοιπὸν ν' ἀθετήσω ὅ,τι εἶπα.

— Ὑψηλότατε, ἐπιφορτίζομαι ἐγὼ νὰ ἐξηγήσω τὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ προτιμότερον εἶνε νὰ τὸ κάμῃτε σεῖς.

— Καὶ τί νὰ πῶ εἰς αὐτόν;

— Θὰ τοῦ πῆτε, ὅτι νέαι πληροφορίαι ἀποδεικνύουσιν ὅτι κατηγορήθη ἀδίκως, ὅτι λυπεῖσθε δι' ὅ,τι τοῦ συνέβη, καὶ

ἀπεφασίσατε νὰ τοῦ ἀποδώσετε τὴν ἐλευθερίαν του.

Θὰ εὐχαριστηθῇ τόσον, ὥστε δὲν θὰ θελήσῃ νὰ διαπραγματευθῇ τοὺς ὄρους. Θὰ ἐνοήσῃ ἄλλως τε ὅτι τὸ συμφέρον του εἶνε νὰ μὴ κάμῃ θόρυβον ἐπὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

— Πιθανόν, ἀλλ' ἂν ἐλπίζῃς ὅτι θὰ πάγῃ νὰ ἴδῃ τοὺς συνενόχους του, ἀπατᾶσαι. Ἡ πρώτη του δουλειὰ θὰ εἶνε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι καὶ ἀπὸ τὴν Γαλλίαν ἀκόμη, διότι, ἀφοῦ ἀπαξ διαβῇ τὰ σύνορα, θὰ δύναται νὰ μᾶς περιπαίξῃ.

— Ὑψηλότατε, δὲν μοῦ εἶπατε ὅτι ἀγαπᾷ τὴν κόρην τοῦ τραπεζίτου;

— Ναί, μὰ ἐκείνη θὰ νύμφευθῇ ἄλλον.

— Εἰς λόγος περισσότερο διὰ νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν ἰδῇ, νὰ δικαιολογηθῇ πρὸς αὐτὴν καὶ νὰ τῆς εἴπῃ τί αἰσθάνεται. Πιστεύω ἀπ' ἐναντίας ὅτι δὲν θὰ σκεφθῇ κἂν νὰ φύγῃ, ἂν δὲν ἐξηγηθῇ μὲ τὴν ἀγαπημένην του.

— Τί ἔχει νὰ φοβηθῇ; Ὁ Τραπεζίτης δὲν τὸν κατήγγειλε, καὶ σεῖς θὰ τοῦ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ τὸν καταδιώξετε.

Θὰ μείνῃ, ὑψηλότατε, καὶ ἐπὶ τέλος θὰ προδοθῇ. Ἴσως βραδύνει εἰς τοῦτο, διότι κατ' ἀρχὰς θὰ λαμβάνῃ προφυλάξεις. Θὰ ζήσῃ ἀπομειμονημένος καὶ δὲν θὰ βλέπῃ κανένα. Ἐπὶ τέλος ὁμῶς θὰ βαρυνθῇ. Θὰ συναντήσῃ κάπου τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκε τὰ ἔγγραφα σας καὶ ἀφοῦ οἱ πράκτορές σας θὰ τὸν ἀκολουθοῦν πανταχοῦ, θὰ μάθετε ὅ,τι κάμνει.

Ὁ συνταγματάρχης ἐσκέπτετο. Πράγματι δὲ τὸ σχέδιον τοῦ Βασιλεῖ τῷ ἐφάινετο ἄξιον προσοχῆς.

— Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἂν τὸν στείλω εἰς τὴν Σιβηρίαν δὲν θὰ μάθω ποτὲ τίποτε. Ἄν τὸν ἐλευθερώσω ἔχω μίαν ἐλπίδα. Μόνον ὅτι εἶνε ἐπικίνδυνος, διότι ἔμπορεῖ νὰ ὁμολογήσῃ.

Παραδέχομαι ὅτι δὲν θὰ μὲ καταγγείλῃ εἰς τὸ δικαστήριον, ἀλλ' ἂν ἰδῇ τὴν δεσποινίδα Δορζέρ ἢ ἂν τῆς γράψῃ, ὅπερ εἶνε λίαν πιθανόν, θὰ εὐρεθῇ ἀναγκασμένος νὰ τῆς ἐξηγήσῃ τὸν λόγον τῆς ἀπουσίας σου ἐπὶ ἓνα μῆνα.

— Ὑψηλότατε, τὸν γνωρίζω. Τὸν ἐμελέτησα ἂν σὰς ὑποσχεθῇ ὅτι θὰ σιωπήσῃ, θὰ σιωπήσῃ, ἀκόμη καὶ πρὸς τὴν δεσποινίδα Δορζέρ.

Θὰ τοῦ ὁμιλήσετε ὡς εὐγενῆς πρὸς εὐγενῆ. Θὰ τοῦ δώσετε μάλιστα καὶ δειγμάτα ἐμπιστοσύνης, διὰ τὸ ὁποῖον θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ. Θὰ τοῦ ἀποδώσετε τὰς πενήντα χιλιάδας φράγκα καὶ τὸ γράμμα, τὰ ὅποια εὐρήκα εἰς τὸ χαρτοφυλάκιόν του.

— Αὐτὸ βέβαια θὰ τὸ κάμω ἂν τὸν ἀφήσω νὰ φύγῃ. Ἐγὼ μάλιστα συμφέρον νὰ μὴ εὐρεθῇ ἄνευ χρηματικῶν πόρων ἀμα ἐξέλθῃ ἀπὸ ἑδῶ. Δὲν ἔμπορεῖ νὰ μείνῃ εἰς τὸ Παρίσι χωρὶς χρήματα.

Ἡ ἰδέα σου εἶνε καλὴ, ἀλλὰ λησμονεῖς ὅτι κάποιος εἶδε τὸν Γάλλον, ὅταν ἐμβαίνεν ἐδῶ.

— Ἡ ὑψηλότης σας, ἐννοεῖ γιὰ 'κεινὸ

τὸ παιδί που ἦλθε νὰ τὸν ζητήσῃ, τὴν ἡμέραν ποῦ τὸν ἔφερα μὲ τὸ ἄμαξι.

Παρακαλῶ τὴν ὑψηλότητά σας νὰ ἐνθυμηθῆ πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα. Ἦτον ἐκ τύχης. Ἐνας μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ κυρίου Δορζέρ ἔπαιζεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον, ὅταν ἡ ἄμαξα ἐστάθη εἰς τὴν θύραν. Αὐτὸ τὸ παιδί ἐγνώρισεν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ ποῦ τὸν ἔβλεπε τόσαις φοραῖς εἰς τοῦ κυρίου του καὶ εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ ἔλθῃ νὰ τὸν ζητήσῃ, καὶ τὸν ἐδιώξεν ὁ θυρωρὸς.

Αὐτὸ σημαίνει πῶς τὸ παιδί αὐτὸ εἶχε κάποιαν ὑποψίαν καὶ θὰ τὸ ἐπρόσεχα, ἀλλὰ ἔμαθα κατόπιν ὅτι δὲν ἦτο ἐπιφοβὸν. Τὸ εὐρῆκαν ἡμιθανὲς εἰς τὸ μπουλβάρ, καὶ φαίνεται πῶς εἶχεν ἐπιχειρήσει ν' ἀναβῆ τὸν τοῖχον τοῦ κήπου καὶ ἔπεσε. Τὸ βέβαιον εἶνε πῶς ἔμεινε βλαξ καὶ δὲν θὰ ἔμπορέσῃ νὰ πῆ τί τοῦ συνέβη.

— Δὲν ἐμπιστεύομαι ἐγὼ, ἔμπορεῖ νὰ γιαιτρευθῆ. Μοῦ φαίνεται δὲ πῶς δὲν ἐνεβάθυνες εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν. Εἶνε πολὺ παράξενον πρᾶγμα ἕνας μικρὸς ὑπηρέτης νὰ κινδυνεύῃ νὰ σκοτωθῆ διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἀπέγινεν ὁ πρῶην γραμματεὺς τοῦ τραπεζίτου Δορζέρ. Ποιὸς ἔξυρρει ἂν καὶ αὐτὸς δὲν εἶνε ἀνκατασκευασμένος εἰς τὴν ὑπόθεσιν τῆς κλοπῆς. Ἐθυμοῦμαι ὅτι τὸν εἶδα εἰς τὰ γραφεῖα, ἄμα ἐπῆγα νὰ πάρω τὸ κιβωτιδίον μου.

Ἐπρεπε νὰ ἐρευνήσῃς.

— Ἐρευνήσα, ὑψηλότατε. Ἐκλούθησα τὰς ἐνδείξεις, τὰς ὁποίας μοῦ ἐδώκατε καὶ συνεπέρανα ὅτι τὸ παιδίον ἐκεῖνο ἐνήργει κατὰ τύχην καὶ ἐκ περιεργείας. Εἶναι υἱὸς μιᾶς πτωχῆς γυναικὸς θυρωροῦ εἰς ἕνα σπίτι ποῦ κάθωνται ἐργάται, καὶ δὲν γνωρίζει κανένα. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐπειδὴ τὸν ἐπροστάτευε, καὶ ἤξευρεν ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔφυγε μυστηριωδῶς.

Ἄρα τὸν εἶδε νὰ ἔμβῃ μὲ ἄμαξι εἰς τὸ μέγαρόν σας ἐξεπλάγη πολὺ καὶ ἤθελε νὰ ἴδῃ τί τρέχει.

Εὐτυχῶς, ἔφαγε τὸ κεφάλι του πρὶν λάβῃ τὸν καιρὸν νὰ φλυαρίσῃ. Καὶ ἡ ἀπόδειξις ὅτι δὲν εἶπε τίποτε, εἶνε ὅτι πρὸ μνηδὸς κανεὶς δὲν ἦλθε ἐδῶ νὰ ζητήσῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, κανεὶς δὲν προσεπάθησε νὰ τὸν ἐλευθερώσῃ.

— Ἀληθῶς. Τὸν ἐλησμώνησαν καὶ ἂν ἐνεφανίζετο πάλιν, κανεὶς δὲν θὰ τὸν ἐρωτοῦσε τί ἀπέγινεν ἄφ' ὅτου ἔφυγεν ἀπὸ τοῦ τραπεζίτου. Θὰ σκεφθῶ καλὰ τὴν πρότασίν σου καὶ ἴσως τὴν παραδεχθῶ.

Ἡ θύρα ἦνοιξε καὶ ἀκόλουθός τις εἰσῆλθε φέρων ἐπὶ ἀργυροῦ δισκαρίου ἐπισκεπτήριον.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ συνταγματάρχης ποιήσας κίνημα ἀνυπομονησίας. Εἶπα ὅτι δὲν δέχομαι.

— Ὑψηλότατε, ὁ κύριος αὐτὸς ἐπέμεινε καὶ εἶπε ὅτι ἔρχεται διὰ πολὺ σπουδαίαν ὑπόθεσιν.

Ὁ κύριος Βορισῶφ ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον καὶ ἐφάνη ἀρετὰ ἐκπλαγεὶς ἀφ' οὗ ἀνέγνωσε τὸ ὄνομα τοῦ ἐπισκεπτοῦ.

— Εἰσάγαγέ τον εἰς τὴν αἴθουσαν,

εἶπεν εἰς τὸν ἀκόλουθον. Ἄμα δὲ εὐρέθη μόνος μετὰ τοῦ ἐπιστάτου του :

— Ἐεῦρεῖς ποιὸς μὲ ζητεῖ; Εἶνε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ τραπεζίτου Δορζέρ. Δὲν τὸν γνωρίζω καὶ δὲν ἤξεύρω τί ἔχει νὰ μοῦ πῆ.

— Ὑψηλότατε, ἴσως τὸν στέλλει ὁ θεὸς σου.

— Πιθανόν, ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπὸν; Περιέργον ὅτι παρουσιάζεται ἀκριβῶς τὴν ὥραν ποῦ ὠμιλοῦμεν περὶ τοῦ γραμματέως. Ἄνεπῆγαινες νὰ τὸν ἐρωτήσῃς τί μεθέλει;

— Ἰσως, ὑψηλότατε, νὰ μὴ μοῦ ἀπαντήσῃ.

— Ἐχεις δίκαιον. Καλλίτερον νὰ πᾶγω ἐγὼ. Ὅπως δὴποτε ἄς ἐτοιμάσουν τὴν ὁδοιπορικὴν μου ἄμαξιν. Ἰσως δὲν ἐλευθερώσω τὸν Γάλλον.

Ὁ ἐπίστατος ὑπεκλίθη βαθέως καὶ ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ὁ κύριος Βορισῶφ, ἀφοῦ τὸν ἀπέπεμψεν, ἠγέρθη τοῦ διβανίου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν παράπλευρον αἴθουσαν.

Εὗρε τὸν Μάξιμον Δορζέρ ὄρθιον παρὰ τὸ παράθυρον καὶ ἐκ τοῦ ὕφους τοῦ προσώπου του ἔκρινεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ σοβαρᾶς ὑποθέσεως.

Δὲν τὸν ἔβλεπε πρῶτην ταύτην φοράν, ἀλλὰ πρῶτην φοράν τοῦ ὠμίλει.

— Κύριε, εἶπε μετὰ περισσῆς εὐγενείας, προτοῦ ἐρωτήσω τὸν σκοπὸν δι' ὃν ἔρχεσθε, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ θεωρῶ ἑαυτὸν εὐτυχῆ διὰ τὴν ἐπίσκεψίν. Ὁ κύριος Δορζέρ μοι εἶπε πολλάκις περὶ ἡμῶν καὶ ἐλυπούμην ὅτι δὲν σὰς ἐγνώριζα.

— Εἶσθε πολὺ ὑποχρεωτικὸς, ἀπεκρίθη ψυχρῶς ὁ Μάξιμος, ὅταν ὁμως μάθετε διατί ἔρχομαι...

— Καὶ πῶς εἶνε ὁ κύριος Δορζέρ; Ἐχω τόσας ἡμέρας νὰ τὸν ἴδω, καὶ τόσῳ τὸν συμπάθω καὶ τὸν ἐκτιμῶ...

— Δὲν ἔρχομαι ἐκ μέρους του, καί...

— Πῶς ἔχει ἡ ἀξιολάτρευτος κόρη του; Εἶνε ἀληθῆς ὅτι ἡ ἡμέρα τῶν γάμων της ὀρίσθη;

— Δὲν ἤξεύρω, κύριε, ἄλλως τε ἔχω νὰ σὰς ὠμιλήσω δι' ἄλλο πρᾶγμα.

Ὁ τόνος δι' οὗ ἐπρόφερε τὰς λέξεις ταύτας ἦτο τόσῳ σοβαρὸς καὶ ξηρὸς ὥστε ὁ συνταγματάρχης ἠλλάξεν ἀμέσως ὕφος καὶ γλώσσαν.

— Τότε, κύριε, εὐαρεστήθητε νὰ ἐξηγηθῆτε. Ὑπέθετα ὅτι ἠθέλατε νὰ σχετισθῶμεν. Φαίνεται ὅτι ἠπατήθη, ἀλλὰ δὲν μαντεύω καὶ τί ἔχετε νὰ μὲ πῆτε.

— Θέλω νὰ σὰς ἐρωτήσω, τί ἔγινεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ἀπεκρίθη ὁ Μάξιμος, ἐνατενίζων ζωηρῶς τὸν κύριον Βορισῶφ.

Ἦτο βεβαίως λίαν ψυχραῖμος ὁ συνταγματάρχης, διότι, χωρὶς τὴν ἐλαχίστην νὰ δεῖξῃ συγκίνησιν, ἐδέχθη τὴν ἐρώτησιν ταύτην, τὴν ὁποίαν δὲν ἐπερίμενεν.

Ἦπόρει καὶ αὐτὸς τί τὸν ἠθέλεν ἀραγε ὁ νέος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον μόλις ἐξ ὀνόματος ἐγνώριζεν, ἀλλὰ δὲν ἐδύνατο νὰ μαντεύσῃ ὅτι ὁ Μάξιμος Δορζέρ ἤρχετο νὰ ζητήσῃ πληροφορίας περὶ τοῦ πρῶην γραμματέως τοῦ θεοῦ του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε, εἶπε, δὲν ἐν-

νοῦ καλῶς τὴν ἐρώτησιν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀποτείνετε. Θέλετε νὰ μάθετε τί ἀπέγεινεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ὁ ὁποῖος ἦτο ὑπ' ἀλλήλος, νομίζω, εἰς τοῦ κυρίου Δορζέρ, τοῦ τραπεζίτου μου;

— Ναί, ἐπανέλαβεν ὁ Μάξιμος.

— Καλὰ λοιπόν, καὶ ἐγὼ ἠθέλα νὰ μάθω διατί ἀποτείνεσθε εἰς ἐμέ, ἐνῶ ποτὲ δὲν τὸν ἐγνώρισα αὐτὸν τὸν κύριον.

Τὸν εἶδα, θαρρῶ, κάποτε εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου Δορζέρ, καὶ οὐδὲ κἂν τοῦ ὠμίλησα.

— Πολὺ πιθανόν, ἀλλὰ βραδύτερον ἐνησυχολήθητε πολὺ περὶ αὐτοῦ.

— Εὐαρεστήθητε νὰ ἐξηγηθῆτε σαφέστερον.

— Εὐχαρίστως. Γνωρίζετε βέβαια ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ἔφυγεν ἀπὸ τὸ γραφεῖον τοῦ θεοῦ μου, τὸ ἴδιον ἐσπέρας ποῦ ἐγένετο ἡ κλοπὴ εἰς τὸ χρηματοκιβώτιον. Ἐκλάπη ἕνα κιβωτιδίον, τὸ ὁποῖον σὰς ἀνῆκε, καὶ κατηγορήθη διὰ τοῦτο ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Ἀληθῶς. Μόνον παρεδέχθημεν ὅτι ἡ δυσάρεστος αὐτῆ ἱστορία ἔπρεπε νὰ μείνῃ μυστικὴ. Παραξενεύομαι ὅτι ὁ κύριος Δορζέρ σὰς τὸν ἐξεμυστηρεύθη.

— Ἀδιάφορον ποῖος μοῦ τὴν ἐξεμυστηρεύθη. Τὴν γνωρίζω καὶ ἔξυρω μάλιστα ὅτι ἐπεφορτίσθητε νὰ ἐπανεύρετε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἐπεφορτίσθη, δὲν εἶνε ἡ κατάλληλος λέξις. Δὲν συνειθίζω νὰ ἐπιφορτίζωμαι ξένας ὑποθέσεις. Παρεκάλεσα τὸν θεὸν σας νὰ μὴ ἐπιδώσῃ καταγγελίαν, διότι δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ βλέπω τὸ ὄνομά μου εἰς τὰ δικαστήρια. Ὁ κύριος Δορζέρ ἐπέισθη καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ φροντίσω νὰ μάθω τί ἀπέγινεν ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκλεψε.

Δὲν ἠθέλα νὰ τὸν συλλάβω, ἀλλὰ ἐπεθύμουν σφόδρα νὰ ἐπανακτιῶ τὰ οἰκογενειακά μου ἐκεῖνα ἔγγραφα καὶ ἠλιπίζα ὅτι ἂν τὸν ἐπανεύρισκα θὰ ἠναγκάζετο νὰ μοῦ τ' ἀποδώσῃ.

Δυστυχῶς αἱ ἐρευναι δὲν ἀπέληξαν εἰς αἴσιον ἀποτελεσμα. Ἐπληροφορήθη ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ μετέβη εἰς Βρεττανίαν, καὶ ἐκεῖθεν ἐπέστρεψεν εἰς Παρίσιον, ὅπου ἀπέπεσαν τὰ ἴχνη του. Πιθανόν ὅτι ἀνεχώρησεν ἐκ Γαλλίας καὶ οὐδέποτε πλέον θὰ γίνῃ λόγος περὶ αὐτοῦ.

Θὰ τὰ γνωρίζετε βεβαίως ὅλ' αὐτὰ ἀφοῦ εἶσθε τόσῳ καλὰ πληροφορημένος, καὶ ἐκπληττομαι, διότι ἔρχεσθε νὰ μὲ ἐρωτήσετε ἐμέ. Δὲν πιστεύω νὰ σὰς ἐσυμβούλευσεν ὁ θεὸς σας εἰς τοῦτο.

— Ὅχι, κύριε οὐδεὶς μ' ἐσυμβούλευσεν, ἀλλ' ἐνεργῶ ἐν πλήρει γνώσει τοῦ πράγματος καὶ σὰς ἐρωτῶ καὶ πάλιν νὰ μοῦ πῆτε ποῦ εἶνε ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Σοβαρῶς μοῦ ἀποτείνετε αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν;

— Σοβαρότατα.

— Εἶνε τόσῳ παράδοξος, ὥστε θὰ τὴν ἐκλάβω πολὺ κακὰ. Περιορίζομαι νὰ σὰς εἶπω ὅτι ἀπῆντησα ἤδη. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εὐρίσκειται εἰς τὸ ἐξωτερικόν, καθὼς τουλάχιστον ὑποθέτω.

— 'Ο κύριος δὲ Καρνοέλ εἶνε εἰς Παρισίους.

— Πῶς τὸ γνωρίζετε;

— Τὸν εἶδα.

— Πότε;

— Πρὸ μηνός.

— Πρὸς μὴνός πιθανόν, ἀλλὰ ἀπὸ τότε εἶχεν ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον χρόνον νὰ διαβῆ τὰ σύνορα καὶ ὅλον τὸν ὠκεανόν.

— Τὸν εἶδα νὰ περνᾷ ἐδῶ πλησίον... εἰς τὸ μπουλθάρ Μαλέρομπ, ἦτο εἰς ἑν ἄμαξι μεγαλοπρεπῆς καὶ μὲ ὄρατα ἀλογα... τὸ ὅποιον διηυθύνετο εἰς τὸ πᾶρ Μονσῶ.

— Λυπηρόν ὅτι δὲν τὸν ἠκολούθησατε, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ συνταγματάρχης. Θὰ ἐγνωρίζαμεν ποῦ ἐπήγαιεν ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ.

— Δὲν τὸν ἠκολούθησα, ἀλλὰ κάποιος ἄλλος τὸν εἶδε... κατόπιν ἀπὸ 'μέ.

— Ἀλήθεια! Καὶ ποῦ ἐπήγαινε;

— Πρὸς τὴν ὁδὸν Βινιύ. Ἐστᾶθη εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου σας. Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἡ ἀμαξα εἰσήλθε.

— Πῶς ἐδῶ! Ἄ μὰ εἶνε πάρα πολὺ καὶ σὰς βεβιαῖῶ πῶς ἐκπλήττομαι λίαν ὅτι πιστεύετε τὰς γελοίας αὐτὰς διαδόσεις.

— Δὲν εἶνε διάδοσις. Ἐκεῖνος ποῦ μοῦ τὰ εἶπεν εἶδε καλᾶ.

— Ὡστε, ἐπανελάθεν ὁ συνταγματάρχης προσποιούμενος ὅτι κρατεῖ τὸν γέλωτά του, ὁ ἐκδιωχθεὶς ἐκεῖνος γραμματεὺς, ὁ κατηγορούμενος ἐπὶ κλοπῆ, ἦλθε νὰ μοῦ κάμῃ ἐπίσκεψιν, ἀφοῦ μὲ ἔκλεψεν ἴσως διὰ νὰ μοῦ ἀποδώσῃ τὸ κιβωτιδίον.

— Δὲν πιστεύω νὰ ἦλθεν ἐδῶ ἐκουσίως.

— Ὡστε τὸν ἤρπασα... μέσα εἰς τὸ Παρίσι καὶ ἐν πλήρει ἡμέρᾳ, πράγματι, κύριε, μὲ τιμᾶτε πολὺ, ἀφοῦ μὲ κρίνετε ἱκανὸν τοσαύτης δυνάμεως. Καὶ πρὸς τίνα σκοπὸν, παρακαλῶ, προσέτρεξα εἰς τὸ διαβημα αὐτό;

— Ἄγνωσθ, κύριε, γνωρίζω μόνον ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ ὠδηγήθη εἰς τὸ μέγαρόν σας καὶ ὅτι θὰ ἦνε ἀκόμη.

— Τὸ «θὰ ἦνε» εἶνε θαυμασίον.

— Μὲ τὸ περίπαιγμα δὲν ἀπαντᾶτε. Ἄν δὲν εἶνε ἐδῶ τὴν ὥρᾳ, θὰ ζεύρετε ποῦ εἶνε, διότι δὲν ἔμπορεῖτε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι ἦλθεν ἐδῶ.

— Ἄπ' ἐνεντίας τὸ ἀρνοῦμαι, τὸ ἀρνοῦμαι.

— Σεῖς ἀρνεῖσθε, ἀλλ' ἐγὼ τὸ βεβαιῶ, καὶ θέλω νὰ μάθω τί τὸν ἐκάματε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ὁ συνταγματάρχης ἔμεινε στιγμᾶς τινὰς χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, καὶ ἐπανελάθε τὸν λόγον σοβαρῶς.

— Κύριε, εἶπε βραδέως, ἡ ἡλικία μου καὶ ἡ θέσις μου μοὶ ἐπέβαλλον νὰ διακόψω τὴν συνδιάλεξιν ταύτην, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶμαι πολὺ σχετικὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ, δὲν θέλω νὰ κάμω χρῆσιν αὐτοῦ τοῦ δικαίου μου.

Θὰ σὰς παρατηρήσω λοιπόν, ὅτι ἡ ἀπαίτησις σας εἶνε ἀλογος δὲν ἐλπίζετε

βεβιαῖα ὅτι θὰ ὑπακούσω καὶ οὐδὲ θὰ μὲ ἀναγκάσετε, ὑποθέτω, νὰ σὰς ἀπαντήσω.

— Ὅχι! ἔχω ἄλλον τρόπον διὰ νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπὸν μου, νὰ ἐπανεύρω δηλαδὴ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Ἐὰν πρέπει, θ' ἀπευθυνθῶ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Αὐτὸ ὑπερβαίνει τὰ ὅρια, εἶπεν ὁ κύριος Βορισῶφ ἐγειρῶν τὴν κεφαλὴν ἠκούσα ἐν ὑπομονῇ παραλόγους ἐρωτήσεις, ἀλλὰ δὲν δύναμει νὰ ὑποφέρω ἀπειλάς, καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ ἐξέλθετε.

— Εἶνε ἡ τελευταία σας λέξις; ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος κόκκινος ἐξ ὀργῆς.

— Ναί, κύριε. Καὶ τὴν λέξιν αὐτὴν ἔπρεπε νὰ τὴν εἰπῶ ἐνωρίτερα, ἐπειδὴ ἡ συνδιάλεξις αὐτὴ διήρκεσε πολὺ.

— Πολὺ καλᾶ. Τώρα γνωρίζω τί πρέπει νὰ κάμω. Σεῖς δὲν ὑποφέρετε τὰς ἀπειλάς, ἐγὼ δὲν ὑποφέρω τὰς κακοήγους λέξεις. Εἶπατε, ὅτι αἱ ἐρωτήσεις μου ἦσαν παράλογοι. Αὐριον θὰ σὰς στείλω τοὺς μάρτυράς μου.

— Τοὺς περιμένω, ἀπεκρίθη ὁ συνταγματάρχης στρέφων τὰ πόδια πρὸς τὸν Μάξιμον ἀπελθόντα μακρινῶς.

Τὸ ἤρμεον, τὸ ὅποιον ὁ κύριος Βορισῶφ διετήρει, ἦτο μόνον κατ' ἐπιφάνειαν καὶ ἄμα ὁ ἐπιστάτης τοῦ Βασιλεῦς ἐπανεῖδε τὸν κύριόν του, εἶδεν ἀμέσως ὅτι ἡ καταιγὶς ἔμελλε νὰ ἐκσπάσῃ.

— Ἐεῦρεῖς τί ἤθελε ἐκεῖνος ὁ ἀδιάντροπος ποῦ εὐγῆκεν ἔξω τώρα; τῷ εἶπε μεγαλοφῶνως ὁ Βορισῶφ. Ἀπήτησεν ἐπισήμως νὰ τοῦ ἀποδώσῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ... βεβαιώνει ὅτι ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ εἶν' ἐδῶ... ὅτι τὸν εἶδαν νὰ ἐμβραχίην... μὲ τὸ ἀμαξί... πρὸ ἐνός μηνός... Εἶνε καλὰ πληροφορημένος, καθὼς βλέπεις.

— Φαίνεται, ἀπὸ 'κεῖνο τὸ παιδί ποῦ εὐρίσκετο εἰς τὸν δρόμον τὴν ἡμέραν ποῦ ἔφερα τὸν Γάλλον... καὶ πάλι, ὄχι, εἶνε ἀδύνατον... ἀφοῦ ὁ μικρὸς ἐκεῖνος ἀπόλεσε τὴν μνήμην. Ἐκτὸς ἂν διηγήθη τὸ πρᾶγμα ἀμέσως, ἀλλὰ καὶ τότε ὁ ἀνεψιὸς τοῦ κυρίου Δορζέρ δὲν ἤθελε περιμένει τόσας ἡμέρας νὰ ἔλθῃ ἐδῶ.

— Ἀδιάφορον πῶς ἐπληροφόρηθη τὸ πρᾶγμα. Ἀρκεῖ ὅτι ἐπληροφόρηθη καὶ εἶνε ἀποφασιζόμενος νὰ φθάσῃ εἰς τὸ ἔσχατον σημεῖον. Μὲ προσεκάλεσεν εἰς μονομαχίαν καὶ ἠπειλήσε ὅτι θὰ μὲ καταγγείλῃ εἰς τὴν ἀστυνομίαν.

— Τί! εἶχε τὴν αὐθάδειαν νὰ...

— Ἀδιαφορῶ καὶ διὰ τὴν πρόσκλησίν του καὶ διὰ τὴν καταγγελίαν του. Ἐν τούτοις πρέπει νὰ τὸ σκεφθῶμεν. Καὶ πρῶτον δὲν ἔμπορῶμε νὰ τὸν ἀφήσωμεν πλέον τὸν Καρνοέλ. Ὁ ἄλλος, ἀφοῦ εἰζεῦρει πῶς εἶνε ἐδῶ θὰ διηγηθῇ τὸ πρᾶγμα εἰς ὅλον τὸν κόσμον.

— Αὐτὸ εἶνε ἐπιφοβὸν ἀλήθεια.

— Ἀλλὰ δὲν ἔμπορῶ καὶ νὰ τὸν κατήσῃ ἐδῶ. Αὐτοὶ οἱ Γάλλοι εἶνε τόσῳ βλαβῆρες, ὥστε ἔμπορῶ νὰ βρεθῇ κανεὶς ἀστυνόμος, διὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὸ μέγαρον. Δὲν θέλω νὰ εὐρεθῶ εἰς τὰ δικαστήριά των. Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ θὰ φύγῃ αὐριον τὸ βράδυ. Τόσῳ τὸ χειρότερον γι' αὐ-

τόν. Φρόντισε νὰ ἦνε ἡ ἀμαξα ἔτοιμη ἄμα νυκτώσῃ. Θὰ τηλεγραφῆσῃς ἐπίσης εἰς τοὺς πράκτοράς μας, διὰ νὰ ἦνε οἱ ἵπποι ἔτοιμοι εἰς τοὺς σταθμούς ἕως εἰς τὸ Στρασοῦργον.

— Θὰ γίνουιν, ὑψηλότατε.

— Καὶ τώρα θὰ πάγω διὰ τελευταίαν φοράν νὰ τὸν εἶδω. Πήγαινε νὰ τοῦ ἀναγγείλῃς τὴν ἐπίσκεψίν μου.

Ὁ Βασιλεὺς ὑπεκλίθη καὶ ἐξήλθεν.

Ὁ κύριος τοῦ ἦτο εἰς πολὺ κακὴν διάθεσιν, διότι ἤρχισε νὰ περιπατῇ μεγάλους βήμασι καὶ χειρονομῶν, δεικνύων κάποτε καὶ τὸν γρόνθον τοῦ πρὸς ἀφανεῖς ἐχθρούς.

— Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος τὴν ἡμέρα ποῦ ἦλθα εἰς τὸ Παρίσι, γὰρ νὰ ἐπιβλέπω τρεῖς - τέσσαρας κατεργάρας, ποῦ δὲν ἔμπορῶ νὰ ταῖς συλλάβω, ἔλεγε χαμηλῆ τῆ φωνῆ. Ἐστὴν Ρωσσίαν, τοῦλάχιστον, ἔχεις τὴν ἐξουσίαν καὶ δὲν φοβεῖσαι κανένα, νὰ συλλάβῃς καὶ τοὺς ὑπόπτους. Ἐδῶ εἶνε ὅλοι ἐναντίον μου. Καὶ ἂν δὲν ἐπιτύχῃ καὶ τὴν ἀποστολήν μου, ὁ μέγας ἀρχηγὸς θὰ 'πῆ πῶς εἶμαι βλαξ. Ἐμπρὸς! αὐτὸς ὁ Καρνοέλ θὰ πληρώσῃ γὰρ ὅλους τοὺς ἄλλους, συνεπέραναν ὁ κύριος Βορισῶφ, ἀνοίγων τὴν θύραν τῆς στοᾶς τὴν ὠδηγοῦσαν εἰς τὴν βιβλιοθήκην, ὅπου ὁ Ροβέρτος ἦτο κεκλεισμένος ἀπὸ μηνός.

Ὁ Ροβέρτος δὲν ἀνέμενε τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ δεσμοφύλακος του. Ὁ Ροβέρτος οὐδένα πλέον ἀνέμενε καὶ οὐδὲν ἠλπίζε πλέον.

Αἱ πρῶται ἡμέραι τῆς αἰχμαλωσίας τοῦ παρῆλθον μέσῳ τῆς φρικωδέστερας στενοχωρίας. Ἐβλεπε τότε πολὺ συχνὰ τὸν συνταγματάρχην, ἀρεσκόμενον νὰ τὸν θλίβῃ, διότι τῷ διηγείτο τὰ σχέδια τοῦ γάμου, τὰ ὅποια ἐμελέτα διὰ τὴν θυγατέρα του ὁ κύριος Δορζέρ καὶ τὰς προόδους, τὰς ὁποίας ὁ Βινιορὺ ἔκαμεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Ἀλίκης.

Ὁ αἰχμαλωτὸς ἤκουε στωϊκῶς τὰς διηγήσεις ταύτας καὶ δὲν ἐκλονεῖτο ἢ ἀπόφασίς του νὰ ἐπιμένῃ ἕως τέλους τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ συνταγματάρχου.

Ἐἶχε τὰς ἐλπίδας του εἰς τὸν Γῶγον.

Ἡ ἐπίσκεψίς του τῆς πρῶτης νυκτὸς δὲν ἀνενοήθη καὶ τὴν ἐπομένην νύκτα. Ὁ Ροβέρτος ἀνωφελῶς διῆλθεν ὥρας τινὰς ὅπισθεν τοῦ παραθύρου. Τὸ παιδίον δὲν ἐπεφάνη εἰς τὸν τοῖχον.

Δὲν ἦτο ὅμως καὶ λόγος ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀπελιπθῇ ὅτι θὰ τὸ ἐκπνίδη. Ἐὰν τὸ θαρραλέον ἐκεῖνο παιδίον ἐσκέπτετο ν' ἀπελευθερώσῃ διὰ τῆς βίας εἴτε καὶ διὰ πανουργίας τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ἐχρειάζετο βεβαίως καὶ χρόνον διὰ νὰ παρασκευάσῃ τὰ τῆς ἐκτελέσεως, ἡ ὁποία ἦτο τόσῳ δύσκολος.

Δυστυχῶς παρῆλθε μὴν ἑβδομάς, παρῆλθον δύο, εἴτε τρεῖς καὶ ὁ Γῶγος δὲν ἔδωκε σημεῖον ζωῆς.

Ἐπαυσε δὲ καὶ ὁ συνταγματάρχης τὸν βλέπῃ, ἀφήνων τὸν Ροβέρτον εἰς τὰς φροντίδας καὶ τὴν ἐπαγρύπνησιν τῶν κατωτέρων του.

*Ἐπεται συνέχεια.

ΑΙΣΙΟΠΟΣ

Catulle Mendès

Η ΑΠΑΤΗ

Διήγημα

Α'

Ταξειδεύουσι σχεδόν πάντοτε, μὴ σταματῶντες ποσῶς εἰς τὰς πόλεις. Σταματῶσι μόνον εἰς τὰς κόμας, τὰς ἀγνώστους τοῖς περιηγηταῖς, ὅτε μὲν παρὰ τὴν ὄχθην λίμνης, ὅτε δὲ παρὰ τοὺς πρόποδας ὄρους· εἶτα πρῶϊον τινὰ τὰ παρὰ θύρα τῆς καλύβης, ἢ τῆς ἐπαύλεως, δὲν ἀνοίγονται ποσῶς· διαβάτης τις, ἐγερθεὶς πρὸ τοῦ λυκαυγούς, διηγεῖται ὅτι εἶδεν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ὅπισθεν ἀμάξης, ἡμιόγους πεφορτωμένους ἀποσκευῶν ἢ φορητῶν ἀμάξας πλήρεις κιβωτίων· ἀνεχώρησαν πάλιν, χωρὶς ν' ἀφήσωσιν ἴχνη τῆς διαβάσεώς των.

Ἐξόρισται, καταδικῶμενοι, ἕνεκα παλαιῶν μίσεων, ἀνήσυχτοι εἰς πᾶσαν ὥραν δι' ἐνδεχομένην ἐκπληξιν — ἔχοντες τὸν κίνδυνον μεταξὺ τῶν ἀποσκευῶν των — οὕτως ἔζων ὁ ἀνὴρ οὗτος καὶ ἡ γυνὴ ἐκείνη. Ὅσοι ἐπρόσεξαν εἰς αὐτούς — καὶ εἶνε σπάνιοι, διότι διέρχονται οὗτοι ταχύτατα — παρετήρησαν ὅτι ἐφέροντο λίαν τρυφερῶς καὶ περικοιτητικῶς πρὸς ἀλλήλους, ἀλλ' ὅτι ὀλίγον ὠμίλουν, μὲ τὸ μειδιᾶμα πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη, μειδιᾶμα διαρκές, ἐκούσιον, οἰονεὶ ἐν εἰκόνι ἀπεικονιζόμενον. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι μεταξὺ τῶν δύο τούτων ὄντων συνομολογήθη συνθήκη νὰ εἶνε εὐτυχεῖς καὶ ἐντούτοις δὲν εἶνε.

Ὅτε ἐγείρονται ἐκ τῶν καθισμάτων, σιδηροδρομικοῦ τινος σταθμοῦ ἢ ἐν τῇ αἰθούσῃ ξενοδοχείου, ἵνα ἀνέλθωσιν εἰς τὴν ἀμαξάν, ἢ βραδύτης τῶν κινήσεών των προδίδει μακρὰν κόπωσιν μετὰ ἀηδείας διὰ τὴν ἐπιματαίῳ ἐπαναλήψιν τῶν αὐτῶν. Μειδιᾶσι, χωρὶς νὰ τοὺς ἐκφεύγη λέξις ἐκ τῶν χειλέων των. Ὁμοιάζουσι πρὸς πάσχοντας· καὶ ἐκεῖνος γνωρίζει ὅτι ἐκείνη ἦν καταδεδικασμένη, ὡς καὶ αὐτὸς ἐπίσης, ἀλλ' ἀπόφασιν ἔχουσι νὰ ἀποσιωπήσωσι τὴν διττὴν αὐτῶν ἀνήσυχιαν. Ἄν καὶ πάντοτε εὐρίσκονται ὁμοῦ, ἐν τούτοις περὶ αὐτῶν καὶ περὶ ἐκείνην βασιλεύει ἡ μόνωσις, οὕτως εἰπεῖν· κατὰ τι ἐνοῖ αὐτούς καὶ κατὰ τοὺς χωρίζει, πιθανὸν ἢ αὐτὴ αἰτία. Φαίνονται πενθοῦντες, χωρὶς νὰ φέρωσι πένθος. Ἐν τούτοις εἶνε νέοι, ὠραῖοι, βεβαίως πλούσιοι, δαπανῶντες ἄνευ ὑπολογισμοῦ. Καὶ ὅμως μυστηριώδης μελαγχολία κατέχει καὶ περιβάλλει αὐτούς, ὁμοία πρὸς τὸ ἀόρατον νοσῶδες μίasma εὐάνθους τοπίου.

Ὅταν ὁ εἰς τούτων σκέπτηται, χωρὶς νὰ τὸν παρατηρήῃ ὁ ἕτερος, στρέφει καὶ εἰς μειδιᾶ πλέον.

Β'

Φθινοπωρινὴν τινὰ ἐσπέραν πρὸ ἑξ ἐτῶν, μεγάλην ἐτελεῖτο ἑορτὴ εἰς τινὰ ἔπαυλιν τῆς Νορμανδίας ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ

τῶν γάμων τοῦ Πέτρου δὲ Μορλέξ, μετὰ τῆς μεγαλειτέρας θυγατρὸς τοῦ μαρκησίου δὲ Λοᾶν Σατέλ. Οἱ γονεῖς τῆς νύμφης ἠθέλησαν νὰ ἑορτάσωσι μεγαλοπρεπῶς ἔνωσιν, ἣν πρὸ πολλοῦ διεννοοῦντο. Πολλὰ Παρισινὰ διαμένονσαι κατὰ τὸ θέρος ἐν τῇ ἐξοχῇ ἐχόρευον ἐν ταῖς αἰθούσαις τοῦ ἰσογαίου, μετὰ Παρισινῶν, οὓς ἐπὶ τούτῳ προσεκάλεσαν· αἱ χωρικαὶ τῶν πέριξ, μετὰ νεανίσκων, ἑορτασίμως ἐνδεδυμένων, ἐπήδων ἐπίσης ἐπὶ τῆς χλόης. Ὀλίγον πρὸ τοῦ μεσονυκτίου οἱ χοροὶ ἐμετριάσθησαν· ἡ νεόνυμφος ἀνῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν της, ἵνα περιβληθῇ ἐνδυμασίαν ταξειδίου, διότι ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία δὲ Μορλέξ, θὰ ἀνεχώρουν τὴν αὐτὴν ἐσπέραν διὰ τὴν Ἰταλίαν· ὁ νυμφίος, ἐγείρων παραπέτασμα, παρετήρησε πρὸς τὰ ἔξω ἀνυπομονῶν.

— Τί κάμνετε λοιπὸν ἐκεῖ; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία δὲ Λοᾶν Σατέλ.

— Ἐφοβήθη μὴπως ἐλησμόνησαν νὰ ζεῦξωσι τὴν ἀμαξάν. Ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ διέλθῃ τὴν μίαν ὥραν, καὶ μόλις θὰ προφθάσωμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν ταχυδρομικὸν σταθμὸν.

— Ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησίαν σας. Λοιπὸν! ἡ ἀμαξά εἶναι ἐτοιμῆ;

— Ναί, περιμένει ὅπισθεν τῆς ἐπαύλεως, πρὸ τῆς μικρᾶς θύρας.

— Δόξα τῷ Θεῷ!

— Ἀλλὰ...

— Ἀλλὰ ἡ σύζυγός σας δὲν κατῶρθωσε νὰ ἐνδύθῃ ἀκόμη· δὲν εἶναι ἀληθές;

— Ἴσως.

— Πηγαίνετε, γαμβρέ μου, δὲν σας ἀπαγορεύω νὰ κτυπήσετε τὴν θύραν τοῦωματίου τῆς θυγατρὸς μου, καθ' ἣν στιγμήν ἐγὼ θὰ ἀποχαιρέσω τοὺς προσκεκλημένους. Ἐμπρός, σὰς λέγω, κάμετέ τὴν νὰ σπεύσῃ.

Προσέκλινε πρὸ τῆς πενθερᾶς του, ἡ ὁποία τὸν ἠσπᾶσθη εἰς τὸ μέτωπον καὶ ἐξῆλθε σπεύδων τῆς αἰθούσης. Ἡ σπουδὴ αὐτῆ δὲν προήρχετο ἐκ διαπύρου ἀγάπης πρὸς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, εἰς ἣν ἔδωσε τὸ ὄνομά του. Ἐν τριακονταετῇ ἡλικίᾳ, ἀπηνυκτικῶς κάπως ἐκ τῶν διασκεδάσεων τῆς πρώτης νεότητος, τῷ ἦτο λίαν εὐάρεστον νὰ συζευχθῇ μετὰ νεαρᾶς κόρης, ὠραιοτάτης, ὑψηλῆς περιωπῆς καὶ πλουσιωτάτης, ὡς αὐτός. Οὐδὲν πλέον. Ἦτο εὐχάριστος, ἰδοὺ τὸ πᾶν. Ἀλλὰ, καθ' ἣν στιγμήν ἐπρόκειτο ν' ἀποκτήσῃ τὴν δεσποινίδα δὲ Λοᾶν - Σατέλ καὶ νὰ γείνη κύριος αὐτῆς, ἀφίετο ἐκουσίως εἰς τὴν ἐπιθυμίαν, ἧς ἡ ἐκπλήρωσις ἦτο ἔντιμος καὶ εὐκόλος! ὀλίγου δεῖν καὶ θὰ ἤρπτο σφοδρῶς τῆς συζύγου του.

Διήρχετο τὸν διάδρομον τοῦ πρώτου ὀρόφου, τὸν ἀγοντα εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεόνυμφου· ἔστη ἠκούσε λυγμούς. Ναί, ἀληθῶς λυγμούς ὑποκώφους, μόλις ἀκουόμενους, ὡσεὶ οἰμωγᾶς γυναικὸς κρατούσης τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ στόματος. Καὶ ὁ ὀδυνηρὸς οὗτος ἤχος ἠκούετο ἐτι διακεκαμένος, ἐξερχόμενος ἐκ στήθους ἀγωνιῶντος. Πόθεν οὗτος προήρχετο; Προφανῶς ἐκ τοῦωματίου ἐκείνου, οὕτινος

ἡ θύρα ἦν ἐκεῖ πρὸς τὰ δεξιά. Ἐξ ἐνοστίκτου ἵνα δράμῃ εἰς βοήθειαν ἔκρουσε καὶ ἠρώτησε μὴ τις ἦτο ἀσθενής. Οὐδεμία ἀπάντησις. Ἡ χεὶρ του ἔψαυσε κλειδίον, ἔστρεψεν αὐτὸ καὶ εἰσῆλθεν.

Βλέπουσα τοῦτον εἰσερχόμενον νεαρὰ κόρη, φέρουσα ἔτι τὴν ἐνδυμασίαν τοῦ χοροῦ καὶ λυσίκομος, ἔστράφη καὶ ἀνέκραξεν:

— Τί θέλετε σεῖς ἐδῶ; Φύγετε! Θέλω νὰ μείνω μόνη. Νομίζω ὅτι δύνασθε νὰ με ἀφίσετε. Σὰς εἶπα νὰ φύγετε. Μήπως δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ κλαίω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, ἐνῶ οἱ ἄλλοι χορεύουσι;

Ἡ οὕτω ὀμιλοῦσα, μὲ σπινθηροβολοῦντας ὀφθαλμούς, ἀσθμαίνουσα, ὀλολύζουσα ἔτι καὶ καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ γυμνὸν στήθος, ζητοῦσα δὲ γωνίαν τινὰ τοῦωματίου ἵνα κρυβῇ, ἦτο ἡ Γαβριέλλα, ἡ νεωτέρα κόρη τοῦ μαρκησίου δὲ Λοᾶν Σατέλ.

Ὁ κύριος δὲ Μορλέξ ἀνήσυχος, ἐπροχώρησεν. Τί συνέβη λοιπὸν εἰς τὴν μικρὰν γυναικᾶδελφὴν σου; — ὅπως συνείθιζε νὰ τὴν ὠνομαζῇ.

— Πάσχεις, Γαβριέλλα; Μήπως σὲ ἐλύπησαν; ἢ συνεκινήθης βλέπουσα τὴν ἀδελφὴν σου νυμφευομένην, ἀπερχομένην; Ἦσύχασε, δὲν θὰ τὴν ἀπομακρύνω διὰ παντός ἀπὸ σας. Μετὰ τινὰς μῆνας θὰ τὴν ἐπαναφέρω. Καθησύχασε. Θέλεις νὰ φωνάξω τὴν μητέρα σου;

Ἄλλ' ἀσθμαίνουσα καὶ φοβερὰ — ναί, φοβερὰ ἢ νεαρὰ ἐκείνη κόρη, ἦτις χθὲς ἐφαίνετο ἔτι ὡς ζῶσα πλαγγὼν — ἡ Γαβριέλλα, ὀρθία, ὀπισθοχωροῦσα, μὲ ὀφθαλμούς σπινθηροβόλους, ἐδείκνυε τὴν θύραν διὰ τῆς πυγμῆς, οἰονεὶ θέλουσα νὰ κτυπήσῃ. Βεβαίως δὲν ἤθελε συγκινηθῆ σφοδρότερον, ἐὰν αἴφνης ἔβλεπεν ἐνώπιόν της τέρας. Ὁ κύριος δὲ Μορλέξ ἐπροχώρησεν ἔτι, φροντίζων μόνον διὰ τὴν τεταραγμένην ἐκείνην νεάνίδα. Ἦρπασε τὰς χεῖρας της — εἰς τὴν ἐπαφὴν ἐκείνην, αὐτὴ ἀνεσείρησεν! — ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ καθῆσθαι, ἀλλ' ἐκείνη διέφυγε καὶ γονυπετήσασα παρὰ τὰ παραπετάσματα τοῦ παραθύρου, ἔκλαυσε, ἔκλαυσε μετ' ἀπελπισίας. Ἐκεῖνος ἤκουε τρίζων τὸ παράθυρον ὑπὸ τὰ κτυπήματά της. Ἐκείνη ἐψέλλιζεν.

— Μόνη! ἄς μὲ ἀφίσωσι μόνη. Δὲν ζητῶ τίποτε ἀπὸ κανένα. Πάσχω. Δὲν θέλω νὰ φροντίζῃ κανεὶς δι' ἐμέ. Τέλος πάντων δὲν εἶνε μέγα πρᾶγμα νὰ μὲ ἀφίσωσιν ἴσυχον μετὰ τὴν θλίψιν μου.

Ὁ κύριος δὲ Μορλέξ δὲν ἐδίστασεν· ἔδραμε πρὸς τὴν θύραν, ἵνα φωνάξῃ, ἀλλ' αὐτῆ, ἐννοήσασα τὸν σκοπὸν του, ἠγέρθη καὶ ὀρημάσασα ἐμπόδιεν αὐτόν. Ἰστατο ὀρθία ἐνώπιον τῆς θύρας.

— Δὲν θέλω νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου! οὔτε τὴν ἀδελφὴν μου. Ἐὰν τοὺς φωνάξετε, θὰ ριφθῶ ἀπὸ τοῦ παραθύρου πρὶν προφθάσωσι.

Μεθ' ὃ ἐσιώπησεν. Τὸ στήθος της ἐπαλλεν.

Ἐκεῖνος οὐδὲ τί συνέβαιεν ἠνῶσει, οὐδὲ τὴν ἀφορμὴν τῆς ἀπελπισίας της.

Τὴν παρετήρει σιωπῶν ἦτο ἐκτάκτως

ώραία λελυμένην ἔχουσα τὴν μακρὰν καστανὴν τῆς κόμην, ἐν τῇ συγκινήσει ἐκείνῃ, ἦτις, ἐπορφύρου τὰς παρειάς τῆς.

— Λοιπόν, τῇ εἶπεν ἐν ταραχῇ, συναινώ νὰ μὴ καλέσω τὴν μητέρα σου, ἀλλ' ὑπὸ ἓνα ὄρον· νὰ μοι εἴπῃς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σου. Ἐμπιστευθήτι εἰς ἐμέ· μήπως ἤδη δὲν ἀποτελεῶ μέρος τῆς οἰκογενείας σας.

Ἡ Γαβριέλλα ἐπαλέαβε τοὺς λυγμούς, σπαράσσουσα τὰς σάρκας αὐτῆς διὰ τῶν ὀνύχων.

— Λέγε, ὀμίλει, σὲ καθικετεύω, τί ἔχεις; Ἦσο τόσον εὐχαρὶς τὴν πρωίαν, ἐπανελάθεν ὁ κύριος δὲ Μορλέξ.

Αὕτη ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς θύρας. — Ὡ, σὲ καθικετεύω νὰ ἐξέλθῃς τοῦ δωματίου· οὐδὲν θὰ σοὶ εἶπω, δὲν θέλω νὰ σοὶ εἶπω τίποτε.

Καὶ ταῦτα λέγουσα, ἀπεμακρύνετο τῆς θύρας, ἵνα ἀφήσῃ θέσιν, ὅπως ἐξέλθῃ ἐκεῖνος, χωρὶς νὰ τὴν ἐγγίσῃ. Ἄλλ' οὗτος περίεργος εἰς τὸ ἔπακρον καὶ θέλων νὰ μάθῃ πόθεν ἢ ὑπερβολικῆ ἐκείνη θλίψις, τὴν ἐπλησίασε καὶ θεωρῶν αὐτὴν ἀσκαρδαμυκτεῖ, τῇ εἶπεν ἀποτόμως :

— Θὰ ὀμιλήσῃς ! ἀπαιτῶ νὰ μοι εἴπῃς τὰ πάντα. Ὑποφέρεις, καὶ θὰ μοι εἴπῃς τὴν αἰτίαν.

— Ὡ ! οὐδέποτε !
— Θὰ ὑπακούσῃς !
— Ὅχι. Εἶνε ἀδύνατον, ἀφες με.
— Πρέπει νὰ ὀμιλήσῃς, σοὶ λέγω!

Αἴφνης ἡ Γαβριέλλα ἠγέρθη· δὲν ἔκλαιε πλέον, δὲν παρεκάλει· δὲν ὠλόλυζεν. Εἰς τὰ χεῖλη τῆς ἀπετυπούτο παράδοξον αἶσθημα μίσους.

— Πρόσεξε ! ἂν ὠμολόγουν ὅτι μὲ σπαράσσει θὰ ἦτο φρικτὸν ! Ὁ ἀγὼν, τὸν ὅποιον θὰ κατέβαλλον, ὅπως λύσω τὴν σιωπὴν, θὰ μοι παρεῖχε δικαιώματα ἀνώτερα καὶ τῶν ἰδικῶν μου καὶ τῶν ἰδικῶν σου καθηκόντων ! Ἐὰν ἐπρόφερον ὅ,τι ἀπαιτεῖς, ἐὰν ἐξετέλουν τὸ φοβερὸν τοῦτο βῆμα, τετέλεσται, δὲν θὰ ἦμην πλέον— ἀκούσατε καλῶς—νεαρὰ κόρη, γυναικαδέλφη, ἀδελφή. Θὰ ἦμην τότε γυνή, πὰ πάντα ἀποφασίζουσα καὶ τὰ πάντα θέλουσα. Σὲ συμβουλεύω νὰ ἐξέλθῃς τοῦ δωματίου καὶ νὰ ὑπάγῃς πρὸς τὴν σύζυγόν σου, ἦτις σὲ περιμένει καὶ νὰ μὲ ἀφίσης νὰ κλαίω, χωρὶς νὰ ἀνησυχῆς δι' ἐμέ.

Ὁ κύριος Δὲ Μορλέξ κατεβασνίζετο ἤδη ὑπὸ τῆς ἀνάγκης νὰ μάθῃ· δὲν ἠνόησε τί συνέβαινε περὶ αὐτόν. Οὐδέποτε θὰ ἐπίστευεν ὅτι ἡ νεῆνις ἐκείνη, ἀσχολουμένη πάντοτε εἰς τὸ κέντημά τῆς ἢ εἰς μουσικὸν τεμάχιον τοῦ Βελλίνη, ἦτο τοσοῦτον τολμηρὰ. Δὲν ἐμάντευε τί αὕτη ὑπέφερεν, ἀλλὰ κύπτων πρὸς αὐτήν, ἦτις ὀλονὲν προῦχώρει, μὴ φροντίζουσα πλέον νὰ καλύπτεται, ἠσθάνετο ἀγωνίαν καὶ ἀγαλλίασιν συγχρόνως, ὡσεὶ εὕρισκετο πρὸ τοῦ χεῖλους ἀβύσσου φρίκης καὶ ἡδονῆς.

— Ἐμπρός, ἐπέλαθεν, ὅ,τι καὶ ἂν συμβαίη, ἀξίω νὰ μοι τὸ εἴπῃς. Πρέπει νὰ ὀμιλήσῃς !

Καὶ κρατῶν αὐτὴν ἀπὸ τοῦ βραχίονος,

τὴν ἔσειεν ἀναγκάζων αὐτὴν νὰ ὑπακούσῃ.

— Ὡ ! ἀνέκραξεν ἡ Γαβριέλλα μὲ ὕφος παραπόνου, ὁμοίου πρὸς σπαραγμὸν ψυχῆς. Μάθε το λοιπόν. Σὲ ἀγαπῶ !

Τὴν ἀφῆκε καὶ ὀπισθοδρόμησεν.

Τὸ ἤκουσε καλῶς· τὸν ἠγάπα, καὶ, τὸν ἠγάπα ! Καὶ τὸν ἔρωτα τοῦτον τὸν μυστῆρον καὶ ἀνόσιον— ἀκκατάσχετον ὅμως, διότι ὑπέκλυπεν ἐκείνη μὴ ἀποκρύπτουσα πλέον αὐτόν— τὸν ὠμολόγει τὴν ἐσπέραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐκεῖνος θὰ ἔφευγε μετὰ τῆς συζύγου του διὰ πάντοτε.

Ἄλλ' ἡ Γαβριέλλα ἤρξατο γελῶσα νευρικὸν γέλωτα !

— Τρέμεις τώρα ! λυπεῖσαι ὅτι μὲ ἠνάγκασες νὰ ὀμιλήσω. Εἶνε πολὺ ἀργά. Σοὶ τὸ προεῖπα· σὲ ἐξόρκισα νὰ μὴ με ἐρωτήσῃς. Δὲν ἐπεθύμουν ἄλλο παρὰ νὰ εἶμαι δι' ἐσὲ καὶ δι' ὅλους ἢ ἀθῶα νεαρὰ κόρη, ἢ παίζουσα τὸ κλειδοκύμβαλον ἵνα χορεύουσιν οἱ προσκεκλημένοι, ἢ ἡ κεντώσα καὶ συνομιλοῦσα μετὰ τῆς παιδαγωγῆς τῆς. Ἀπήτησα τί ; Ἐφάνην λυπηθεῖσα ὅτε ἐζήτησες τὴν ἀδελφὴν μου εἰς γάμον ; Μήπως ἀντέστην εἰς τὴν εὐτυχίαν μου ; Ὅχι· ποσῶς. Ἐγέλωσ' ὄλην τὴν ἡμέραν ὡς παράφρων καὶ ὅταν ἐπήγαινες εἰς τὸν κῆπον ἵνα συνομιλήσῃς μετὰ τῆς μνηστῆς σου, σὰς ἠκολούθουν μακρόθεν, χωρὶς νὰ σὰς στενοχωρῶ καὶ διὰ νὰ μὴ σὰς ἐπιπλήττωσιν ὅτε εἴσθε μόνοι.

Τὸν ἔρωτα τοῦτον, τὸν ὅποιον ἠσθάνθη δι' ἐσὲ, ἀφ' ὅτου σὲ εἶδον, τὸν ἔρωτα τοῦτον, διὰ τοῦ ὁποίου ἐτρεφόμεν ἡμέραν καὶ νύκτα καὶ ἐφλεγόμεν ὑπ' αὐτοῦ, σοὶ τὸν ἀπέκρυψα τοσοῦτον καλῶς, ὥστε ἤδη ἐκπλήττεσαι μανθάνων αὐτόν. Ἄλλὰ δὲν ἠθέλησες νὰ μείνῃ κεκρυμμένος. Μοὶ ἔκλεψες τὸ μυστικόν μου. Λοιπόν, ἐθριάμβευσε· τρέμε, ὡς ἂν ἦσο πρὸ διαρρηχθείσης θύρας κλωβοῦ ἀγρίων θηρίων. Σοὶ ἔλεγον νὰ ἐξέλθῃς. Σὲ διατάττω νὰ μείνῃς. Δὲν θὰ ὑπάγῃς εἰς τὴν ἀδελφὴν μου. Δὲν θὰ φύγῃς με αὐτήν, καὶ ἤξευρέ το, ὅτι ἂν τὴν ἐγγίσῃς θὰ ὀρμήσω κατ' αὐτῆς, θὰ τὴν πνίξω, ὡς κλέπτριαν ὅπως εἶνε, ἰδέ, μὲ τὰς μικρὰς αὐτὰς χεῖρας, τὰς ὑποίας δὲν ἠθέλησες νὰ ἀσπασθῆς !

Ὁ κύριος Δὲ Μορλέξ ἔλαβε τὰς χεῖράς τῆς καὶ ἠσπασθὴ αὐτὰς περιπαθῶς. Εἰς τὴν παραφροσύνην ἐκείνην, εἰς τὸ ἀκράτητον ἐκεῖνο πάθος, παρεσύρετο καὶ αὐτός. Δὲν παρέβαλλεν ἐκείνην ἢν συνεξέυχθη πρὸς ταύτην, ἥς ἠδύνατο νὰ γείνη σύζυγος, ἔβλεπε μόνον αὐτήν, καὶ τὴν εὐρισκεν ὠραίαν καὶ σφοδρῶς ἐρωτευμένην. Ἐπὶ στιγμὴν ὠμίλου ἀμφοτέροι συγχρόνως, προσφέροντες λέξεις ἀσυνκρητήτους, αἵτινες εἰσὶν ἢ φρενήρης ἐκδήλωσις τοῦ πόθου. Καὶ ἀπόφασιν ἔχουσα νὰ μὴ ἀφήσῃ αὐτόν νὰ ἀπομακρυνθῇ, νὰ μὴ τῷ ἐπιτρέψῃ τὴν ἐνέωσιν μετὰ μισητῆς ἀντιζήλου, ἠθέλησε τὰ κλείσῃ διὰ διπλῆς στροφῆς τὴν θύραν.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ κύριος Δὲ Μορλέξ ἐκτὸς ἑαυτοῦ, τουναντίον, ἀφῆσε τὴν θύραν ἀνοικτήν· λάβε τὸ ἐπανωφόριον αὐτὸ καὶ καλύφθητι. Ἄς φύγωμεν. Θὰ σὲ ἐκλάβωσιν ἀντὶ τῆς ἀδελφῆς σου. Ἡ ἀμαξία μὰς

περιμένει. Ἐμπρός. Ἐλθέ. Σὲ ἀγαπῶ. Σὲ θέλω. Σὲ ἀρπάζω. Καὶ ὅταν θὰ ἐννοήσωσι τὴν φυγὴν μας, θὰ εἴμεθα μακρὰν !

Καὶ ἀπῆλθον ἀληθῶς. Οὐδεὶς τοὺς ἐσταμάτησεν, οὐδὲ τοὺς ἀνεγνώρισεν. Οἱ θεράποντες ἐκλείσαν τὴν θύραν τῆς ἀμάξις, εὐχόμενοι καλὸν ταξεῖδιον τοῖς νεονύμφοις. Ἐχόρευον ἀκόμη εἰς τὰς αἰθούσας, πάντες ἦσαν εὐχαριστημένοι καὶ ἡσυχοὶ. Καὶ τότε μόνον ἤρχισαν νὰ ἀνησυχῶσιν ὅταν εἶδον τὴν νεόνυμφον, φέρουσαν ὀδοιπορικὴν ἐνδυμασίαν καὶ κυανθὴν καλύπτραν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ὁμοίαν πρὸς ταξιδεύουσαν Ἀγγλίδα, εἰσερχομένην εἰς τὰς αἰθούσας καὶ ἐρωτῶσαν τὴν μητέρα αὐτῆς :

— Ποῦ εἶνε λοιπόν ὁ σύζυγός μου ;

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης φεύγουσι καὶ ὀλονὲν φεύγουσιν, ἠνωμένοι, μειδιῶντες— στρέφοντες ἐνίοτε διὰ νὰ μὴ μειδιῶσι πλέον— φέροντες ἀπὸ πανδοχεῖον εἰς πανδοχεῖον, οὕτως εἰπεῖν, τὴν θλίψιν τοῦ ἔρωτός των καὶ τὸ ψεῦδος τῆς εὐδαιμονίας των.

A*

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ :

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρως ταχυδρομικῶν τελῶν].

« Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα », μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 14) Δρ. 6 [6.60]
« Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας », μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τόμοι 6)..... Δρ. 7 [8]
« Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλισσῆς—Ὁ Ἄγγελος· Πιτοῦ—Ἡ Κόρη Σαρνύ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Ὄλου », μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δ' ὑμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]
« Παρίσιον Ἀπόκρυφον », μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετὰφρασίς Ἰσαυροῦδου I. Σκυλίση (τόμοι 10)..... Δρ. 5 [7]
« Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι ἢ ὁ Μιθραϊσμός ἐν Ρωσίᾳ » (τόμοι 2)..... Δρ. 3 [3.30]
« Παλαιαὶ Ἀμαρτίαι », λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου... Λεπτ. 60 [70]
« Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδιάς μου », λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου. Λεπ. 60 [70]
« Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου », αὐτὸ κράτος τῆς Ρωσσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παρατηρημάτων..... Δραχ. 3 [3.50]
« Αἱ τίμαι γυναῖκες » διήγημα ὑπὸ Amedee Achard..... Λεπτ. 75 [90]
« Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Βίου· Σέργιος Πανίνης », μυθιστόρημα βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας..... Δραχ. 2 [2.20]
« Ἐξοικα γλιτάδες λευγαὶ ὑπὸ τὰς θαλάσσας », μυθιστορία Ἰουλίου Βερν [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]
« Ὑπατία », μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2]..... Δρ. 4 [4.20]
« Κομφῶν » ὑπὸ Ἀγγ. Βλάγλου Δρ. 2 [2.20]
« Ὁ Γονζάλβης· Κορδοῦβος ἢ ἡ Γρανάδα ἀνακτιθεῖσα » μυθιστόρημα..... Δρ. 1.50 [1.70]
« Ἡ Σερίην », μυθιστορία Ἐαβιὲ δὲ Μοντεπὲν..... Δρ. 1.50 [1.70]
« Τὰ Ἀπόκρυφα τῆς Ἰερᾶς Ἐξετάσεως » μυθιστορία..... Δρ. 2 [2.20]
« Ἐθελβία » μυθιστορία τοῦ Ἀγγλοῦ Ὀρλέν..... Δρ. 1.70 [1.80]
« Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ » ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετὰφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμοι 2] Δρ. 5 [5.50]